

Ζαχαρίας Βαροσάκης

Ζ. ΦΥΤΙΛΗ

“ΝΙΤΣΑ”

SISMANOGLIO
MEGALOO

ΔΡΑΜΑ

ΣΕ ΤΕΣΕΡΕΣ ΠΡΑΞΕΣ

ΠΟΛΗ

ΜΑΡΤΗΣ 1909

Τύπος Α. Κορομηλά

Ζ. ΦΥΤΙΛΗ

2000

“ΝΙΤΣΑ”

ΔΡΑΜΑ

ΣΕ ΤΕΣΕΡΕΣ ΠΡΑΞΕΣ

ΠΟΛΗ

ΜΑΡΤΗΣ 1909

Τύποις Α. Κορομηλά

ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΥΠΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

<i>ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ</i>	<i>1903</i>
<i>ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ</i>	<i>1904</i>
<i>ΔΙΧΟΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ</i>	<i>1905</i>
<i>ΧΤΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΑΜΜΟ</i>	<i>1906</i>

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΥ

ΘΟΔΩΡΟΣ	—	τραπεζίτης
ΙΟΥΛΙΑ	—	γυναίκατου
ΝΙΤΣΑ	—	κόρητους
ΤΖΟΝΗΣ	—	ανεπιόστους
ΦΩΤΑΚΗΣ	—	μικρέμπορος
ΝΙΚΟΣ	—	γυιόστου υπάληλος
ΛΑΡΙΑ	—	αρτίστας μουσικός
ΓΙΑΤΡΟΣ	—	

Διάφοροι καλιτέχνες, ποιητές, επιστήμονες.

Υπηρέτες.

“ ΝΙΤΣΑ ”

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Εξοχικό σπίτι στο Βόσπορο. Σαλόνι καθημερινό. Αριστερά τραπεζαρία. Δεξιά έμπασμα. Στο βάθος ο Βόσπορος, ταράτσα απάνω στη θάλασα.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΝΙΤΣΑ, ΜΙΣ ΕΛΗ και ΤΖΟΝΗΣ

Η Νίτσα όμορφη, ζεστή κοπέλα, εικοσιδύο χρονών, μάθρα, μεγάλα μάτια, αμυγδαλοτά, μάθρα, σγουρά μαλιά, ανάστημα μεγάλο, καλοκαμομένο, κουνιέται νεβρική κι' ανήσυχη στην πολθρόνα, στη γωνιά του σαλονιού και βλέπει προς τή θάλασα. Η Μίς Έλη, Εγγέζα δασκά-λιστα, ηλικιωμένη κι' άσκημη, στέκεται στη μέση και λέει.)

ΜΙΣ ΕΛΗ

Αφού τό επιμένει η δεσποινίς, θά πηγαίνω... Όμως, παρακαλώ, να σημειώσει η δεσποινίς, ότι βρίσκω πολύ άτοπο αφτό πού κάνω.— Επαναλαμβάνω για τρίτη φορά νά λέγω ότι ο κύριος Βανέλης είναι ένας καθώς πρέπει άνθρωπος, .. πολύ καθώς πρέπει άνθρωπος, .. ένας αληθινός ζέντλεμαν.

ΝΙΤΣΑ

(Θυμομένη).

Κ'εγώ, επαναλαμβάνω να λέγω για τελευταία

φορά, ότι δε θέλω τον κύριο Βανέλη και παρακαλώ να πηγαίνει η Μίς Έλη την επιστολή που τούγραφα.

(Μπαίνει ο Τζόνης, νέος τριάντα χρονών, ξερακιανός, μακρύς, βουλημένα μάτια, ξυρισμένο μουστάκι, κόκκινα μαλιά, ντυμένος εξοχικά.)

ΤΖΟΝΗΣ

(Δίνοντας στή Νίτσα ένα μεγάλο μαυροκόκκινο γαρούφαλο.)

Τί έπαθες πρωί πρωί και με ξεσήκωσες ;

ΝΙΤΣΑ

(Βάζοντας τό γαρούφαλο στό στήθοσ της.)

Κάθισε . . . Έχω σπουδαία να σου πώ . . .

ΜΙΣ ΕΛΗ

Δε νομίζει η δεσποινίς πως θα είναι καλό νά πάρει και τη γνώμη του ξαδέρφου της ; Το ζήτημα είναι πολύ πολύ σοβαρό . . . και νομίζω ότι . . .

ΝΙΤΣΑ

(Την διακόπτει απότομα.)

Μίς Έλη ! Δώσετέμου, σας παρακαλώ, την επιστολή. Θα τη στείλω με τον υπηρέτημου . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Περίεργος.)

Πώς ; Πώς ; Τί επιστολή είναι αφτή ; Τήν πηγαίνω εγώ αν θέλετε . . .

ΜΙΣ ΕΛΗ

Μάθετε πρώτα, κύριε Τζόνη, περί τίνος πρόκειται.

ΤΖΟΝΗΣ

Μου είναι αδιάφορο . . .

ΝΙΤΣΑ

(Σηκώνεται νεβρική.)

Ά ! όχι ! Δέ σου είναι αδιάφορο . . . — Τό ξέρεις πως με παντρέβουν ;

ΤΖΟΝΗΣ

(Έκπληκτος.)

Πώς ; Πότε ; Ποιός ; Με ποιόν ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Κάθισε . . . Και κάμε μου τη χάρη να είσαι σοβαρός. Γι' αφτό ακριβώς σε φώναξα. Για νάκούσω τη γνώμησου . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Κάθεται, κουμπώνεται, σηκώνει σοβαρά το πρόσωπο του και προσέχει.)

Ακούω ! . . .

ΝΙΤΣΑ

Είσαι γελοίος !

ΤΖΟΝΗΣ

Εφχαριστώ.

ΝΙΤΣΑ

Ξέρεις τό Βανέλη ;

ΤΖΟΝΗΣ

Πως όχι . Έκτακτος άνθρωπος ! — Αλλά . . .
Μήπως ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Βέβαια.

ΤΖΟΝΗΣ

(Πηδά επάνω)

Τί ; ... Με το Βανέλη ; ... Ο Βανέλης άντρα σου ; ... Χορατέβεις ; ...

ΝΙΤΣΑ

Διόλου.

ΤΖΟΝΗΣ

Μα ο Βανέλης, παιδίμου, είναι πατέρασου !! . Πως γίνεται ;

ΝΙΤΣΑ

Να, που γίνεται. Χτες βράδυ είχαμε ιστορίες με τον παπάκη και με τη μαμά . . . Είναι μέρες τώρα που τα καταλάβαινα . . . Κάτι άκριες μέσες της μαμάς . . . Κάτι αλοιγορικά αστεία του παπάκη . . . Κάτι ματιές του Βανέλη . . . Χτές το βράδυ τέλος πάντων μου τα φανερώσανε.

ΤΖΟΝΗΣ

Και σύ τι απάντησες ;

ΝΙΤΣΑ

Ότι αφτό δε θα γείνει ποτέ !

ΤΖΟΝΗΣ

(Με σοβαρότητα).

Εύγε ! . . . Ποτέ ! . . . Αν με ρωτήσει αικ μένα ο

σεβαστόσμου θείος θα του απαντήσω ορισμένως ότι αφτό δε θα γείνει ποτέ !

ΜΙΣ ΕΛΗ

Το λοιπόν να πηγαίνω ;

ΤΖΟΝΗΣ

Αφού η Νίτσα σου λέγει, Μις Έλη, να πηγαίνεις πρέπει να πηγαίνεις . . . Εμένα μου μήνυσε να έρχομαι και είρτα . . . Το λοιπόν . . . έν ! . . . δύο ! . .

(Η Μις Έλη εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΝΙΤΣΑ και ΤΖΟΝΗΣ

ΤΖΟΝΗΣ

(Πλησιάζει με οικειότητα τη Νίτσα).

Δε μου λές ; . . Αφτή η επιστολή . . . μήπως είτανε για το Βανέλη :

ΝΙΤΣΑ

Ναι.

ΤΖΟΝΗΣ

Μωρέ πως το κατάλαβα ! . . Και τι του λές ;

ΝΙΤΣΑ

Του γράφω πολύ ευγενικά, πως αν με πάρει, δε

θα είναι εφτυχής και τον παρακαλώ ν'αποσύρει την πρότασήτου.

ΤΖΟΝΗΣ

(Πεταχτός).

Μα είσαι θεός βρε Νίτσα!.. Θεός!.. Φαντάζομαι το θείο!..

ΝΙΤΣΑ

Ξέρεις τι απότομος κ'επίμονος που είναι... Δε μ'άφησε να του πώ δέφτερη λέξη χτες το βράδυ... « Αφτό είναι! » είπε κ'έφυγε... Ο μόνος τρόπος για να τα χαλάσω με ησυχία είναι αφτός... Τι λές και σύ;..

ΤΖΟΝΗΣ

Λαμπρά!.. θεία!.. εξαισία!.. Ο Βανέλης είναι ευγενέστατος άνθρωπος... Άμα λάβει την επιστολήσου θα εύρει τρόπο, χωρίς να φανερώσει τίποτα, να χαλάσει τη δουλειά. Να μην έχεις αμφιβολία.

ΝΙΤΣΑ

Κ'εγώ έτσι λέγω... Όλη νύχτα δεν κοιμήθηκα για να συλογίζομαι τι να κάμω...

(Πηγαίνει προς την πόρτα της ταράτσας και βλέπει απάνω κάτω το Βόσπορο).

ΤΖΟΝΗΣ

(Περπατεί σκεφτικός έπειτα λέει σε λίγο).

Μα δε μου λές, σε παρακαλώ, γιατί δεν τον θές το Βανέλη;.. Γιατ'είναι μεγάλος;

ΝΙΤΣΑ

Όχι.

ΤΖΟΝΗΣ

Γιατ'είναι άσκημος;

ΝΙΤΣΑ

Όχι.

ΤΖΟΝΗΣ

Ξέρεις τι περιουσία έχει ο Βανέλης; Λογαριάζεται με μισό εκατομύριο λίρες στη Λόντρα...

ΝΙΤΣΑ

Το ξέρω.

ΤΖΟΝΗΣ

Το λοιπόν γιατί δεν τον θές;

ΝΙΤΣΑ

Γιατί δεν τον αγαπώ.

ΤΖΟΝΗΣ

(Εκπληκτος).

Γιατί δεν τον αγαπάς;! Τι λές βρε Νίτσα; Είσαι στα καλά σου; Και είναι ανάγκη ν'αγαπάς τον άντρα που θα πάρεις; Πού βρίσκεσαι; Σε κανένα παραμύθι η σε κανένα χωριό;..

ΝΙΤΣΑ

Είσαι ανόητος!

ΤΖΟΝΗΣ

Εσύ είσαι παιδί! — Γιατί με φώναξες σε παρακαλώ; . . . Για να σου πώ τη γνώμη μου για το γάμο σου . . . Το λοιπόν θέλεις να την ακούσεις; . . .

ΝΙΤΣΑ

Σ' ακούω.

ΤΖΟΝΗΣ

(Καθίζοντας κοντά στη Νίτσα.)

Ξέρεις ότι έζησα καλά τον κόσμο και τον γνώρισα με το παραπάνω . . . Λόντρα, Παρίσι, Βιένα, Ιταλία, όλα τ'άφαγα με το χουλιάρι κ'έφαγα και του μακαρίτη του πατέρα μου όλο τον παρά που μ'άφηκε. . . Εσύ τον κόσμο το γνώρισες από τα βιβλία μόνο . . . Και τι βιβλία; . . . Όλο και αντίκες! . . . Όμηρο, Θουκυδίδη, Σοφοκλή, Πλάτωνα . . . Φιλοσοφία και ποίηση! . . . Όλο και ιδεολογίες! . . .

ΝΙΤΣΑ

Απατάσαι. Αν ρίξεις μιά ματιά στή βιβλιοθήκη μου θά δείς και κάτι άλλα βιβλία που δεν τα φαντάζεσαι . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Πάντα βιβλία όμως! . . . Πάντα φιλοσοφίες! . . .

ΝΙΤΣΑ

Βιβλία επιστημονικά και θετικά που σου δείχνουν αληθινά τον κόσμο και τη ζωή . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Λόγια! λόγια! λόγια! Άκουσέμε 'μένα που γνώρισα τα πράματα. — Ο γάμος, παιδί μου, ο πραγματικός . . . ο γάμος που γίνεται καθεμέρα στην πραγματική ζωή δεν είναι παρά μιά συντροφιά Ναι . . . Μιά απλούστατη συντροφιά! . . . Την αγάπη συνήθως την κρύβουνε, ο άντρας για της ερωμένες του κ'η γυναίκα για τους ερωμένους της . . .

ΝΙΤΣΑ

Εγώ είμαι χαζή που κάθωμαι και σ' ακούω! Άνθρωπο που φώναξα να μου δώσει γνώμη! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Δεν το παραδέχεσαι;

ΝΙΤΣΑ

Τις συμβουλέσου να τις κρύψεις για τις ραφτρίτσες, για τις θεατρίνες και για τις φιλενάδες σου . . . Εγώ δε θα παντρευτώ παρά με τον άντρα που θα μ' αγαπά και θα τον αγαπώ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Που θα πεί, δε θα κοιτάξεις μήτε πλούτη . . . μήτε μεγαλεία . . . , μήτε αξία . . . μήτε . . .

ΝΙΤΣΑ

Τίποτα! Μόνο την αγάπη του! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Περπατεί, συλογίζεται και λέει)

Διάβρολε ! . . . Αφτό ! . . . Αφτό, ξέρεις, με κάνει και μένα ν' αλλάξω γνώμη περί του γάμου . . . Αφτό με σκανδαλίζει . . . Αφτό ! . . . Πως να σου πω ; . . . Έπρεπε μάλιστα να σου το είχα λεγούμενο . . . Ομολογουμένως είμαι λίγο βλάκας ! . . .

ΝΙΤΣΑ

Περισσότερο από λίγο.

ΤΖΟΝΗΣ

Μπορεί . . . Δε λέγω όχι . . . Αλλοιώς πως γίνεται . . . δε μπορώ να ξηγήσω . . . γιατί αφού ξέρω τώρα τόσον καιρό κάποιον που σ' αγαπά . . . που σ' αγαπά τρελλά . . . μανιακά . . . τυφλά . . . να μην τολμήσω να σου το πώ . . . να μην . . .

ΝΙΤΣΑ

(Περίεργη,)

Ποιός ;

ΤΖΟΝΗΣ

Δεν τον μαντέβεις ;

ΝΙΤΣΑ

(Γελώντας.)

Εσύ ;

ΤΖΟΝΗΣ

(Με ερωτικό πάθος)

Ποιός άλλος ! ; . . . Γιατί άλλο λοιπόν είρτα εδώ

στην Πόλη ; . . . Τι άλλο κάνω, Νίτσα, κοντάσου παρά να σ' αγαπώ ; . . . Ω ! είμαι τρελλός, Νίτσα, μαζύσου ! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Γελώντας πρώτα έπειτα σοβαρή).

Πραγματικώς είσαι τρελλός ! . . Δεν ντρέπεσαι ; . . Ξεχάνεις που είσαι ξάδερφόσμου ; . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Το ίδιο)

Έχεις λάθος, Νίτσα . . . Λάθος ! . . . Δεν είμαι καθόλου ξάδερφόσμου . . . Δεν το αισθάνομαι καθόλου μέσα μου . . . Σ' αγαπώ γιατί είσαι όμορφη . . . Η πιό όμορφη γυναίκα που γνώρισα στον κόσμο ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Χλεβαστικά)

Και γιατί είμαι μονοζόρη του θείουσου ; . . Ε ; . .

ΤΖΟΝΗΣ

Δε λέγω όχι . . . Και γι' αφτό . . .

ΝΙΤΣΑ

Πρώτα γι' αφτό.

ΤΖΟΝΗΣ

Κι' αφτό το παραδέχομαι . . . Τι έχει να κάνει ; . . Μήπως ελατόνει την αγάπημου ; . . Ω ! νάξερεις όταν σε βλέπω . . . Όταν είμαι κοντά σου, Νίτσα ! . .

(Ο Τζόνης την αγκαλιάζει με πάθος να τη φιλήσει εκείνη τον σπρώχνει μακριά θυμομένη).

ΝΙΤΣΑ

Το ξέρεις που κατάντησες χυδαίος ; . .

ΤΖΟΝΗΣ

Έχεις δίκιο, Νίτσα . . . Όμως τι να κάμω ; Μήπως είναι από λόγουμου ; . . Σε βεβαιώ, πρέπει να θαμάξεις για τη φρονιμάδαμου . . . Δε ξέρω τι παθαίνω σαν είμαι κοντάσου . . . Μου έρχεται να χυμήξω να σε φάγω . . . Γίνομαι σαν ζώον ! . . Και όμως δεν είμαι ζώον . . . Με κάνεις εσύ με τα καμόματάσου . . . Με τις παραξενιέσου και με τα νέβρασου . . . Γιατί με πέρνεις σαν να είμαι πέτρα ! . . Αναίσθητος ! . . Πολλές φορές θέλω να σου μιλήσω , . . να σου ξηγήσω . . .

ΝΙΤΣΑ

(Φεύγοντας προς την ταράτσα).

Είναι περιτό.

ΤΖΟΝΗΣ

(Την ακλουθά).

Όχι . . . Δεν είναι, Νίτσα, περιτό . . . Σε βεβαιώ . . . Άκουσέμε . . .

ΝΙΤΣΑ

(Βλέποντας προς τη θάλασα δίχως να προσέχει πιά στο Τζόνη φωνάζει και βγαίνει έξω).

Νίκο ! . . Νίκο ! . . Στάσου λοιπόν ! . .

(Ο Τζόνης βγαίνει και κείνος στην ταράτσα. Σε λίγο ξανάρχονται η Νίτσα κι'ο Τζόνης με το Νίκο. Ο Νίκος είναι νέος εικοσιοκτώ χρονώ, μελαχροινός, συμπαθητικός, ντυμένος για κωπηλασία. Η φροσιγνωμιάτου δείχτει άνθρωπο με χαρακτήρα και θέληση).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΝΙΤΣΑ — ΤΖΟΝΗΣ — ΝΙΚΟΣ και ΙΟΥΛΙΑ

ΝΙΤΣΑ

(Μπαίνοντας)

Και ώσπου πήγες ;

ΝΙΚΟΣ

Απάνω από το Μπουγιούκδερε.— Δε μπορείς να φανταστείς τι ομορφιά που είχε σήμερα ο Βόσπορος. Η θάλασα γιαλί. Και μιά δροσιά ! . .

ΝΙΤΣΑ

Κ'εγώ, σε ζητούσα από το πρωί . . .

ΝΙΚΟΣ

Κρίμα ! . . Για να πάμε μαζί ; . .

ΝΙΤΣΑ

Όχι. (Διστάζοντας) Σε ήθελα . . .

ΝΙΚΟΣ

Τι τρέχει ;

ΤΖΟΝΗΣ

Να σου το πώ εγώ . . . Την παντρέβουν την κυρία . . .

ΝΙΤΣΑ

(Δυσανεστημένη)

Τζόνη ! . . . Σε παρακαλώ ! . . .

ΝΙΚΟΣ

(Ξαφνιζόμενος και ταραγμένος.)

Α!... Πώς; —Ε;... Καλά!...—Αφτό είναι εφ-
χάριστο!...

ΤΖΟΝΗΣ

Καθόλου μάλιστα!... Εμείς απορίψαμε την πρό-
ταση!

ΝΙΤΣΑ

(Κοιτάζοντας προσεκτικά το Νίκο στα μάτια)

Πώς;... Εσύ το βρίσκεις εφχάριστο;

ΝΙΚΟΣ

(Σαστισμένος.)

Ξέρω κ' εγώ;... Διάβολε!... Τί θέλεις να πώ;
... Εξαορτάται... Αν σ'αρέσει να παντρεφτείς...

ΝΙΤΣΑ

(Διακόπτοντας απότομα.)

Όχι δε θά παντρεφτώ!...

(Μπαίνει η Ιουλία, παχιά, καλοκαμομένη γυναίκα, σαρανταπέντε
χρονώ, ευγενικιά φυσιογνωμία. Ο Τζόνης κάνει πως μουρμουρίζει ένα
τραγουδάκι.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλημέρα, κύριε Νίκο — Καλημέρα, Τζόνη.

ΝΙΚΟΣ

Καλημέρα, κυρία Ιουλία.

ΤΖΟΝΗΣ

Καλημέρα, θείαμου.

(Της φιλούν κι' οι δύο το χέρι.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Προς το Νίκο)

Επιστρέφετε η πηγαίνετε;

ΝΙΚΟΣ

Τώρα μόλις ήλθα.

ΙΟΥΛΙΑ

Η ημέρα είναι ωραία. Θα εκάμετε, δεν αμφιβάλω,
λαμπρό περίπατο.

ΝΙΚΟΣ

Έκτακτο.

ΙΟΥΛΙΑ

(Προς το Τζόνη)

Επρογευμάτισες, Τζόνη; Τον κύριο Νίκο, δεν τον
ρωτώ. Αφού επιστρέφει από τον περίπατότου βέ-
βαια θα προγευμάτισε.

ΝΙΚΟΣ

Εφχαριστώ. Μάλιστα.

ΤΖΟΝΗΣ

Κ'εγώ, θείαμου. Αλλά σας συνοδεύω.

(Η Ιουλία μπαίνει αριστερά. Ο Τζόνης την ακολουθά.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΝΙΤΣΑ και ΝΙΚΟΣ

ΝΙΤΣΑ

(Πέρνοντας από το χέρι το Νίκο και φέρνοντάστονα προς δεξιά ενώ τον κοιτάζει στα μάτια με ερωτικό πάθος).

Το λοιπόν θα είσουν εφχαριστημένος να παντρευτώ ; !

ΝΙΚΟΣ

Δεν είπα αφτό, Νίτσα . . . Όμως . . . Αν το θέλεις ; . . Αν είναι για καλόσου ; . . . Βέβαια . . τότε είναι εφχάριστο . . .

ΝΙΤΣΑ

(Το ίδιο)

Εσένα, πώς σου φαίνεται ;

ΝΙΚΟΣ

(Στενοχορευμένος).

Εμένα ; . . Δεν πρόκειται για μένα . . . Πρόκειται για σένα, Νίτσα . . . Για την εφτυχίασου . .

ΝΙΤΣΑ

Και σύ, δεν αισθάνεσαι τίποτα ; . . . Τίποτα ; . . .

ΝΙΚΟΣ

Πως όχι ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Τί ;

ΝΙΚΟΣ

Χαρά . . .

ΝΙΤΣΑ

Είσαι ψέφτης ! . . .

ΝΙΚΟΣ

Νίτσα ! . . .

ΝΙΤΣΑ

Είσαι ψέφτης ! . . Το επαναλαμβάνω . . . Πες ναί ! . . .

ΝΙΚΟΣ

Αφού το θέλεις . . .

ΝΙΤΣΑ

Και σύ δεν το θέλεις ; . . .

ΝΙΚΟΣ

Νίτσα ! . . . Σήμερα είσαι . . . παράξενη . . . μυστηριώδης . . .

ΝΙΤΣΑ

Το εναντίο . . . Σήμερα είμαι φυσική, αληθινή . . . Απόψε ανακάλυψα τι είμαι . . . Και είμαι σήμερα απλούστατα εκείνο που είμαι . . . Έπρεπε να μου πούν πως με παντρέβουν . . . έπρεπε να μου δώκουν αφτή τη δυνατή σπρωξιά . . . γιά να γνωρίσω . . . γιά να συμαζέψω τον εαφτόμου . . . και να πάρω το δρόμομου. — Θέλεις να μάθεις τι γνώρισα απόψε ;

ΝΙΚΟΣ

(Περίεργος).

Λέγε.

ΝΙΤΣΑ

Θυμάσαι όταν είμαστε μικρά παιδιά και παίζαμε και μαλόναμε και σου χαλούσα τα σπιτάκια σου και με τσιμπούσες κ'έκλαιγα και πάλι αγαπίζαμε και είμαστε αχώριστοι ;

ΝΙΚΟΣ

Θυμούμαι.

ΝΙΤΣΑ

Ξέρεις ποιός μας αγάπιζε κ'είμαστε πάντα μαζί ; Το σκέφτηκες ποτέ σου ; — Κ'ύστερα σαν μεγαλώσαμε και με βοηθούσες στα μαθήματά μου και κάναμε τις συλλογέσ μας και μαζέβαμε λουλούδια στα βουνά και χοχλίδια στο γυαλό και ότι σου'λεγα μου'λεγες «ναί» και ότι μου'λεγες σου'λεγα «ναί»... σκέφτηκες ποτέ σου τί είτανε το «ναί» αφτό ; ποιός τόλεγε ; ... Δε μιλάς ; ...

ΝΙΚΟΣ

(Εκστατικός)

Σ'ακούω.

ΝΙΤΣΑ

Και όταν αργότερα έφυγες στις Ιντίες κ'εγώ έκλαια σαν μωρό παιδί κ'εσύ έφυγες δίχως να με δείς και σου'γραφα εκείνα τ'ασυνάρτητα τα γραμα-

τάκια και μου'γραφες εκείνες τις ακατανόητες τις ανοησίες και σου'λεγα που είμουνα δυστυχής και μου'λεγες που είσουνα δυστυχής, σκέφτηκες ποτέ σου γιατί είμαστε δυστυχείς ; ...

ΝΙΚΟΣ

(Μόλις συγκρατούμενος.)

Νίτσα ! ...

ΝΙΤΣΑ

Και όταν είστε από τις Ιντίες ; ..

ΝΙΚΟΣ

(Την διακόπτει με πάθος.)

Νίτσα ! ... Φτάνει ! ... Φτάνει σε παρακαλώ ! ...

ΝΙΤΣΑ

Πες λοιπόν ... Δεν έκαμα παλά ν'απορήσω την πρόταση του Βανέλη ;

ΝΙΚΟΣ

(Έκπληκτος.)

Πώς ; ... Ο Βανέλης ; ...

ΝΙΤΣΑ

Ο Βανέλης η άλλος ... Τι μας ενδιαφέρει ;

ΝΙΚΟΣ

Αλλ'ο Βανέλης, Νίτσα, είναι ...

ΝΙΤΣΑ

(Με έκρηξη πάθους.)

Μηδέν γιά μένα ! . . . Ενώ συ . . . Εσύ, Νίκο, είσαι το πάλ ! . . .

ΝΙΚΟΣ

(Έντρομος)

Γιά το Θεό, Νίτσα ! . . . Σώπασε ! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Τον πιάνει από το χέρι και τον τραβά κοντάτης.)

Πές μου μιά λέξη ! . . .

ΝΙΚΟΣ

Άφησε με να φύγω . . .

(Μπαίνουν η Ιουλία και ο Τζόνης κι' οι δυό σοβαροί και σιωπηλοί.
Η Ιουλία κάθεται ο Νίκος τραβιέται σαστισμένος και φεύγει.)

ΝΙΚΟΣ

Πηγαίνω ν' αλλάξω και ξανάρχομαι . . .

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΝΙΤΣΑ, ΙΟΥΛΙΑ και ΤΖΟΝΗΣ

ΙΟΥΛΙΑ

(Με σοβαρότητα.)

Έλα εδώ, παιδίμου Νίτσα . . . Τι μου λέγει ο Τζόνης ; . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Με συγχωρείτε . . . Εγώ, θείαμου δεν είπα τίποτα . . . Εσείς το είπατε . . .

(Η Νίτσα ακίνητη και αφερεμένη σωπαίνει.)

ΙΟΥΛΙΑ

Αλήθεια, Νίτσα, ειδοποίησες τον Βανέλη ότι δεν επιθυμείς να συνδεθείς μαζί του ; . . .

ΝΙΤΣΑ

(Σαν να ξυπνά.)

Αλήθεια.

ΙΟΥΛΙΑ

Και δε συλογίστηκες, παιδίμου, ότι έχεις γονείς ; . . . Δε συλογίστηκες, εκείνο το θεριό, τον πατέρασου ; . . . Δε συλογίστηκες ότι το διάβημάσου ήτο απρεπές ; . . . Απρεπέστατο ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Αφού εσείς επιμένετε, τι θέλατε να κάμω ; . . . Να τον πάρω δίχως να θέλω ;

ΙΟΥΛΙΑ

Και φαντάστηκες τι θα γείνει αν ο Βανέλης το πεί του πατέρασου ; . . . Το ξέρεις ότι αυτή την ώρα είναι στον Βανέλη, ο πατέρασου ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Τόσο το καλύτερο . . . Θα τελέψει μιά ώρα αρχύτερα το ζήτημα . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Αλλά έχεις άδικο παιδίμου . . . Άδικο . . . Ο Βανέλης είναι ένας από τους μεγαλύτερους τραπεζίτες της Λόντρας . . . Άνθρωπος με μεγάλη υπόληψη . . . Ευγενέστατος . . .

ΝΙΤΣΑ

Θεός ! . . . — Δεν τονε θέλω ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Δεν τονε θέλω ! . . . — Ο γάμος, παιδίμου, δεν είναι παιχνιδάκι . . . Πρέπει να είσαι λογική . . . Χρειάζεται σκέψη . . . Τι λόγους έχεις να μή τον θέλεις ; . .

ΝΙΤΣΑ

Είναι ανάγκη να έχω λόγους ; . . . Δε φτάνει ότι δεν τονε θέλω ; . . . Δε μπορώ να μην τον αρέσω ; . . . Δε μπορώ, τάχα, νάγαπώ άλλονα ; . . .

ΙΟΥΛΙΑ

(Έκπληκτος).

Άλλονα ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Μάλιστα ! . . . Άλλονα !

ΤΖΟΝΗΣ

(Ξιπάζεται.)

Τι λές βρε Νίτσα ; . . . Είσαι στα καλά σου ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Σας λέγω απλούστατα την αλήθεια . . . Μιά αλήθεια πολύ αθώα και πολύ φυσική . . . Αγαπώ άλλονα . . . Αγαπώ τον Νίκο τον Καλιάρχη ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ και ΤΖΟΝΗΣ

(Εμβρόντητοι.)

Το Νίκο ; . . . Ποιό Νίκο ; . . . Το Νίκο του Φωτάκη ; . . . Τρελάθηκες ;

ΝΙΤΣΑ

(Σαστισμένη.)

Καλά ! , . . Τι κάμνετε έτσι ; . . . Είναι τάχα κακό νάγαπώ ; . . . Είναι κανένας κακός άνθρωπος ο Νίκος ; . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Α ! παιδίμου ! . . . Πως είναι δυνατό ; ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Βέβαια ! . . . Πως είναι δυνατό ; ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Πως γίνηκε αφτό το πράμα ; . . . Πως είναι δυνατό εσύ νάγαπός το Νίκο του Φωτάκη ; . . . Το σκέφτηκες καθόλου ; . . . Σκέφτηκες ποιά είναι η θέση σου και ποιά η δική του ; . . . Αφτό παιδίμου είναι ανοησία ! . . . Είναι τρέλα ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Αφτό λέγω κ'εγώ . . .

ΝΙΤΣΑ

Γιατί σας παρακαλώ ; . . . Γιατί είστε έτσι παρά-
ξενοι ; . . . Μήπως ρωτιέται γιατί αγαπά κανείς ; . .
Μήπως εγώ το είξερα πως θ'αγαπήσω για να σκε-
φτώ πριν αγαπήσω ; . . . Κ'έπειτα τι έχει, σας παρα-
καλώ, ο Νίκος ; Γιατί να μην τον αγαπήσω ; . . Ζή-
σαμε μαζί από παιδιά . . . Ανατραφήκαμε μαζί . . .
Είναι νέος με σοβαρή μόρφωση . . . Με λαμπρό
χαρακτήρα . . . — Γιατί είναι φτωχός ;

ΙΟΥΛΙΑ

Γιατί είναι από μικρή οικογένεια . . . Πως είναι
δυνατό, παιδίμου, να βάλωμε στο σπίτιμας αφτούς
τούς ανθρώπους ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Γιατί τους προστατέβει λοιπόν ο πατέρας ;

ΙΟΥΛΙΑ

Ίσα, ίσα ! Γιατί είναι της ανάγκης.

ΝΙΤΣΑ

Και τι σημαίνει που είναι της ανάγκης ;

ΙΟΥΛΙΑ

Άκουσε, παιδίμου . . . Τον πατέρασου τον ξέρεις

τι θυμώδης είναι και τι απότομος. Κάνεμου τι χάρη
να μη ξεστομίσεις ένα τέτοιο πράμα . . . Για το Βα-
νέλη . . . Δεν είσαι μικρή . . . σκέψου και πράξε . . .
ότι θέλεις κάμε . . . Εγώ σε συμβουλέβω, σαν μητέ-
ρασου να το αποφασίσεις . . . Μα δε θέλεις ; υπάρ-
χουν τόσοι νέοι του καλού κόσμου, με περιουσία, με
κοινωνική θέση και με όνομα που θα σε παρακαλέ-
σουν να σε πάρουν . . . — Αφτό του Νίκου είναι ένα
ξέστρατο πράμα . . . Σου είπα, μιά ανοησία ! . . Μιά
τρέλα ! . . . Ούτε να το φανταστείς . . . Τάκου-
σες ; ! . . .

ΝΙΤΣΑ

Τάκουσα ! — Τώρα ακούσετε και σεις . . . — Ε-
γώ, σας το λέγω, κοφτά, δε θ'α παντρεφτώ τα
μεγαλεία και τις περιουσίες και τα μεγάλα ονό-
ματα που ζητάτε σεις . . . Θέλω να παντρεφτώ
τον άντραμου . . . Θέλω να εχτιμώ και ν'αγαπώ
τον άντραμου για κείνονα . . . Όχι για την κοι-
νωνικήτου θέση και για την οικογένειατου και
για την περιουσίατου . . . Θέλω να μέχτιμά και να
μάγαπά ο άντρασμου για μένα . . . Όχι για τους
παράδεσμου ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Ποιός παιδίμου είπε το εναντίο ; Μαζί όμως μ'α-
φτό δεν εμποδίζει να είναι και τ'άλλα.

ΤΖΟΝΗΣ

Και προπάντων το χρήμα.

ΝΙΤΣΑ

(Με αγανάχτηση).

Αφτό, το χρήμα είναι η αιτία του κακού ! Γιατί, αν δεν είχα χρήματα δε θα γινότανε ζήτημα Ο Νίκος είναι ένας λαμπρός νέος . . . Μόνο που είναι φτωχός . . . Αν δεν είχα χρήματα θα τον παρακαλούσατε να με πάρει ! . .

ΙΟΥΛΙΑ

Δε λέγω που είναι κακός ο Νίκος . . . Είναι νέος με αξία . . . Και κανένας δεν τον εμποδίζει να είναι ο παιδικόσου φίλος . . . Ούτε να πάψεις να τον εκτιμάς, ούτε νά πάψεις να τον συναναστρέφεται και νά τον συμπαθείς . . . Άλλο όμως φιλία . . . Άλλο εκτίμηση . . . και άλλο αγάπη και γάμος . . . Το ένα επιτρέπεται το άλλο δεν επιτρέπεται . . . Το ένα αρμόζει το άλλο δεν αρμόζει . . . Απορώ μέσένα να μην καταλαβαίνεις ένα τόσο απλούστατο πράμα . . . Όταν σκεφτείς θα το καταλάβεις . . .

ΝΙΤΣΑ

Όσο σκέφτομαι τόσο καταλαβαίνω πιότερο πως τον αγαπώ.

ΤΖΟΝΗΣ

Είσαι παιδί ! . . . παιδί ! . . . παιδί ανόητο, Νίτσα ! . .
— Πάω να δώ αν γύρισεν ο θειός.

(Ο Τζόνης βγαίνει δεξιά.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Σηκονόμενη να φύγει.)

Πρόσεξε, παιδίμου Νίτσα, να σε χαρώ, να είσαι φρόνιμη . . . Για το Θεό μην ερεθίσεις τον πατέρα σου . . . Ως που να δούμε τι θάπογείνει . . . Και προσπάθησε να ξεχάσεις αφτή την παιδική ανοησία του Νίκου . . .

(Η Ιουλία βγαίνει κ'εκείνη δεξιά. Η Νίτσα κάθεται συλογομένη και ακουμπά το κεφάλι της σένα τραπεζάκι. Σε λίγο ξανάρχεται ο Τζόνης τρομαγμένος.)

ΤΖΟΝΗΣ

Πώ ! . . Πώ ! . . βρε Νίτσα κάτι μούτρα, ο πατέρα σου ! . . Μιά πήχη ! . . Φαίνεται που ο φίλος απόσυρε την πρόταση . . . Μόλις είρτε τώρα από το ξενοδοχείο και φώναξε αμέσως την Εγλέζα και κλειστήκανε μεσ το γραφείο του . . . Τι λές να μην του πεί η Μις Έλη πως τούγραφες ; . .

ΝΙΤΣΑ

(Πεισματομένη).

Ας του το πεί ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Δε μου λές, ξέρει αφτή και για το Νίκο ;

ΝΙΤΣΑ

Δε θυμούμαι . . . Νομίζω κάτι της είπα . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Τι θα γείνει ! . . Τι θα γείνει ! . .

ΝΙΤΣΑ

Θα γείνει εκείνο που θέλω εγώ ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Μάν επιμείνει, βρε Νίτσα, ο πατέρα σου ;

ΝΙΤΣΑ

Θα επιμείνω κ'εγώ !

ΤΖΟΝΗΣ

Εγώ σε συμβουλέβω, ακουσέμε, να τον πιάσεις με το καλό. — Πάω ωστόσο να δώ τι απόγεινε.

(Ο Τζόνης θγαίνει και πάλι δεξιά. Η Νίτσα σηκώνεται και περπατεί νεβρική κ'ανήσυχη. Βγαίνει μιά στιγμή στην ταράτσα και ξανάρχεται. Ενώ πηγαίνει να φύγει δεξιά μπαίνει ο πατέρας της, ανάστημα μεγάλο, φαβορίτες, πρόσωπο κόκκινο, φυσιογνωμία χυδαία, κλεί την πόρτα και τη σταματά).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΝΙΤΣΑ και ΘΟΔΩΡΟΣ

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Μόλις κρατόντας τό θυμότου).

Έλα εδώ, εσύ, παρακαλώ . . . Τι είναι αφτά ποϋκαμες ; . . Τέτοια διαγωγή περίμενα εγώ από σένα ; ! . . . Δε σκέφτεσαι που είσαι πιά γυναίκα ; . . Που

δεν είσαι πιά παιδί ; . . Αφτ'είναι η ανατροφή που σουδωκα ; . . Τι παιδαριώδη πράματα είναι αφτά που μοϋκαμες ; . . Αφτά ούτε η κόρη ενός μπακάλη δε θα τ'άκανε ! . . Φαντάζομαι τι ιδέα θα σχημάτισε ο Βανέλης για μένα ! . . Μ'έκαμες ρεζίλι ! . . Με τα καμόματάσου ! . . Ρεζίλι ! . . Μου έρχεται να τρελαθώ ! . . Μου έρχεται ! ! !

(Την αγριοκοιτάζει απειλητικός).

ΝΙΤΣΑ

(Συμαζομένη)

Τι κακό έκαμα, σας παρακαλώ, και στενοχωριέστε τόσο ; . . . Εγώ δε ξέρω να έκαμα κανένα κακό !

ΘΟΔΩΡΟΣ

Κακό ; ; . . Κακό ; ; . . Κακό και ολέθριο ! . . . Κατάστρεψες την υπόληψήμου ! . . . Κατάστρεψες το μέλονσου ! . . . την εφτυχίασου ! . . . — Προ ολίγου πήγα να δώ το Βανέλη, και μου εδήλωσε ότι αποσύρει την πρότασήτου. — Το ξέρεις ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Το υποθέτω.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Το υποθέτεις ; . . . — Το ξέρω πές ! . . . — Αφνείσαι ότι τοϋγραψες σήμερα και τον παρακάλεσες ναποσύρει την πρότασήτου ; . . — Ε ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Δεν το αρνούμαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Και δεν εντράπηκες να γράψεις . . . εσύ . . . κορίτσι ! . . στο Βανέλη ; (Απειλητικός). Δεν εντράπηκες ; .. Ε ; ! . .

ΝΙΤΣΑ

Είτανε ο μόνος τρόπος να χαλάσω αφτό το γάμο . . . Εσάς σας είξερα που δε θα με ακούετε . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Και δε μου λές, παρακαλώ, ποιός είναι ο γάμος που θέλεις η ευγενείαςου ; . . Έμαθα που έχομε και ερωτοδουλιές . . . Μήπως θέλεις να σου δώσω το Νίκο του Φωτάκη ; . . Ε ; ! . .

ΝΙΤΣΑ

Ναί.

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Έξω φρενών).

Ποτέ !! . . — Σε σφάζω ! . . Σε κάνω κομάτια και σε πετώ στο Βόσπορο ! . . — Θα πάρεις τον άντρα που θα σου δώκω εγώ ! . . Θα πάρεις το Βανέλη ! . . Ούτε παρατήρηση ούτε αντίρηση επιτρέπω ! . . Τ' ακούς ; ! . .

(Η Νίτσα τρομαγμένη ενόσω πηγαίνει κατ'άπάνωτης ο πατέραςτης πέφτει στα πόδιατου ικετεπτική).

ΝΙΤΣΑ

Όχι ! . . Όχι ! . . Άκουσέμε ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Δεν ακούω τίποτα ! . . Θα πάρεις το Βανέλη ! . .

ΝΙΤΣΑ

Θα είμαι δυστυχής όλημου τη ζωή ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Δε ξέρεις τι σου γίνεται ! . . Εσύ δεν είσαι σε θέση να σκεφτείς ! . . Ξέρω εγώ τι κάνω . . . Ο Βανέλης είναι πρώτης τάξεως άνθρωπος . . .

ΝΙΤΣΑ

Μα αφού αγαπώ το Νίκο ; . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Σιωπή !! . Ανόητη !! . Να μη το ξανακούσω να το πείς ! . .

ΝΙΤΣΑ

Ο Νίκος, δεν τον ξέρετε σεις, είναι τόσο καλός . . . είναι ευγενής . . . μ'αγαπά . . . θα είμαι εφτυχής μαζίτου . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Σιωπή σου λέγω ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Κλαίει).

Λυπήσουμε . . . Μην είσαι κακός . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Αποσυρόμενος.)

Δεν ακούω τίποτα ! . . Τίποτα ! . . Θα πάρεις τον Βανέλη ! . .

(Η Νίτσα σηκώνεται, συμαζέδεται με φρίκη και πηγαίνοντας πίσω σιγά σιγά ακουμπά σε μία πολθρόνα και συλογάται.)

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Σε λίγο πηγαίνοντας προς τη Νίτσα.)

Τι αποφάσισες ; . . Λέγε ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Με φυσιογνωμία επαναστατική.)

Όχι . . Δε θα τον πάρω ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Εναντιόνεσαι στη θέληση μου ; . . Στη θέληση του πατέρα σου ; . .

ΝΙΤΣΑ

Ο γάμος μου ενδιαφέρει εμένα. Εγώ θα διαλέξω εκείνον που θα πάρω . . . Τον άντρα μου δε θα τον πατρεφτείτε σεις ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Απειλητικός.)

Είσαι ανθάδης ! . . Είσαι τρελή ! . . Δε ξέρεις τι σου γίνεται ! . . Θα κάμεις ότι θέλω εγώ ! . .

ΝΙΤΣΑ

Με τη βία :

ΘΟΔΩΡΟΣ

Μάλιστα ! . . Με τη βία ! . . Είμαι πατέρα σου ! . . Εγώ σέφερα στον κόσμο και σε ανέθρεψα ! . . Χρεωστές να με υπακούεις ! . .

ΝΙΤΣΑ

Ως ένα σημείο . . . Τον άντρα μου θα τον εκλέξω εγώ ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Χλεβαστικά και θυμωμένα.)

Εσύ !! Εσύ !! χαχά !! Ωραίο άντρα διάλεξες ! . . Έναν υπαηλίσκο ! Το γυιό του τσαρτσιλή του Φωτάκη ! . . Τον αδερφό της Ελένης της χασάπαινας ! . . Που αν δεν είμουνα εγώ θα ψοφούσανε της πείνας ! . . Εύγεσου ! . . Τα συγχαρητήριά μου ! . . Κρίμα τη σπουδή και την ανατροφή που σου δώκα ! . . Κρίμα τον κόσμο που συναναστράφηκες ! . . Φτούσου και δεν ντρέπεσαι ! . .

ΝΙΤΣΑ

Αφτό είναι δική μου δουλιά ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Με συγχωρείς ! . . Είναι και δική μου ! . . Δεν έχεις το δικαίωμα να πάς να ρίξεις όπου βρεις ... μες τις λάσπες ! . . τόνομάμου ! . . Μήτε να δώκεις στους ξυπόλυτους την περιουσία μου ! . . Το καταλαβένεις ;

ΝΙΤΣΑ

Εγώ θα πάρω του αντρόσμου τ'όνομα . . . Τα
χρήματάσας δεν τα θέλω . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Κ'έγώ θα επιστρέψω τώρα στο Βανέλη και θα
του πώ πως είσαι μιά ανόητη, ένα παιδί . . . και
πως δεν πρέπει να δώσει καμιά προσοχή στις ανοη-
σίεςσου, όπως δε δίνω κ'έγώ ! . . . Τη γνώμησου κρά-
τησέτηνα για τα παιδιάσου...*(Κάνει να φύγει και ξαναγυρίζει)*
Και πρόσεξε καλά μην κάμεις καμιά νέα ανοησία
γιατί με ξέρεις . . . είμαι πατέρασου . . . μα γίνομαι
θεριό ! . .

ΝΙΤΣΑ

Άδικα πάτε . . . Μόνο που ξεφτελιζόμαστε.

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Την αρπάζει από το χέρι και την σείει με μανία).

Εξακολουθείς ; ! . . Ε ; ! . . Εξακολουθείς ; ! . . .
(Της δίνει μιά σπρωξιά και την πετά στον καναπέ). Παληο-
κόριτσο ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Πέφτοντας τρομαγμένη)

Α ! . .

ΠΡΑΞΗ ΔΕΦΤΕΡΗ

SISMANOGLIO
MIGLIANO

“ ΝΙΤΣΑ ”

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Το ίδιο σαλόνι της πρώτης)

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΝΙΤΣΑ και ΤΖΟΝΗΣ

ΤΖΟΝΗΣ

(Περπατώντας και καπνίζοντας)

Και έπειτα :

ΝΙΤΣΑ

(Φιλομετρώντας ένα βιβλίο με ζωγραφιές).

Έπειτα ; . . . Τον αγαλώ ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Αφτό το καταλάβαμε . . . Πώς όμως τον αγόπησες :

ΝΙΤΣΑ

Μήπως ξέρω κ'εγώ ; . . . Νά ! . . . Έτσι ! . . . Τον αγάπησα. Μήτε τον ξέτασα . . . μήτε τον παράβαλα με άλλα . . . μήτε το συλογίστικα . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Έτσι λοιπόν στα τυφλά ; . .

ΝΙΤΣΑ

Πώς στα τυφλά ; . . Τον άρεζα !

ΤΖΟΝΗΣ

Εκείνο που θέλω να μάθω είναι . . . τί του βρίσκεις ως άνθρωπο ; . .

ΝΙΤΣΑ

Τι του βρίσκω ; — Τον αισθάνομαι πιότερο από κάθετι στον κόσμο μέσα μου . . Τον αγαπώ πιότερο από κάθε άλλο να μέστη ψυχή μου . . . Αφτό δε φτάνει ; . .

ΤΖΟΝΗΣ

Είναι και πολύ μάλιστα.

ΝΙΤΣΑ

(Σηκώνεται ζωηρή.)

Άκουσε, φίλε μου Τζόνη . . . Του κάκου χάνετε τα λόγια σας . . . Κανένα δεν ακούω. — Το Νίκο αγαπώ και το Νίκο θα πάρω . . . Μόνο αφτόν αρέσω !.. μόνο αφτόν αγαπώ ! . . μόνο αφτόν θέλω ! . . Όλοι οι άλλοι είναι για μένα αντικείμενα, ξύλα, πέτρες, τοπογραφίες, ζώα ! . . — Αφτός είμαι εγώ ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Χλεδαστικά),

Μπά, την καημένη ! Κακό που τ'όπαθε ! . . — Το

Νίκο ! ! — Θέλεις λοιπόν να σου πώ τη γνώμη μου για το Νίκο ; . . Θα σου την πώ παστρικά και ξάστερα, — Δεν μπορούσες να διαλέξεις χειρότερο άνθρωπο ν' αγαπήσεις. — Το Νίκο, τον ξέρω κ'εγώ όπως κ'εσύ. — Είναι ένας σχολαστικός και στενοκέφαλος ! . . Ένα κουρδισμένο ρολόγι ! . . Ένας ζωχαδιακός ! . . Να είσαι παραβέβαιη ότι θα είναι ένας κακός σύζυγος . . . ένας ζουλιάρης . . . ένας δύστροπος ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Δυσαρεστημένη.)

Αφτό είναι δική μου δουλιά.

ΤΖΟΝΗΣ

Τόσο το χειρότερο ! Θα τα ταιριάζετε περίφημα ! — Και ξέρεις εσύ τι είσαι ; . . — Δεν υπάρχει πιο δύσκολη γυναίκα από σένα !

ΝΙΤΣΑ

(Με περηφρόνηση).

Τι λέγει ; !

ΤΖΟΝΗΣ

Μάλιστα, κυρία μου ! . . Δύσκολη ! . . Δυσκολότατη ! . . Πρέπει να ξέρεις που έχεις τρία πράματα ασυμβίβαστα με το γάμο. — Πρώτα, πρώτα που είσαι όμορφη . . .

ΝΙΤΣΑ

Αν είμαι όμορφη, αφτό το ξέρεις, θα είμαι για τον άντρα μου.

ΤΖΟΝΗΣ

Τούτο δεν εμποδίζει και τους άλλους να σε βλέπουν . . . να σε αρέσουν και να σε κυνηγούν . . .

ΝΙΤΣΑ

Δέφτερο.

ΤΖΟΝΗΣ

Δέφτερο που έχεις τις πιο ριζοσπαστικές ιδέες για την κοινωνία και για την ηθική.

ΝΙΤΣΑ

Ο Νίκος δεν είναι ούτε κουτός ούτε ανόητος. Είναι αρκετά μορφομένος να με καταλάβει.

ΤΖΟΝΗΣ

Και τρίτο που είσαι πεισματάρα, νεβρική και ανυπότακτη.

ΝΙΤΣΑ

Μη χάνεσαι. Ο Νίκος θα με κάμει αρνάκι.

ΤΖΟΝΗΣ

Εσένα ; . . Ποτέ ! — Ο δικόσου ο οργανισμός δεν είναι από κείνους που υποτάζεται. Ο χαρακτήρα σου, όπως σου τον κάμανε οι κλασικές σπουδές κι' οι φιλοσοφικές μελέτες, δεν αλλάζει πιά. Ρίζωσε μέσα σου. — Εσύ θέλεις άντρα να σ'αφίνει νάσαι όμορφη. Να σ'αφίνει να δείχνεις την ομορφιά σου. Να σ'αφίνει να σε θαυμάζουν και να σ'αγαπούν.

— Θέλεις άντρα να σου επιτρέπει να σκέφτεσαι λέφτερα και λέφτερα να κάνεις ότι θέλεις. — Θέλεις άντρα να υποτάζεται σε σένα όχι να επιβάλεται. Να λαβαίνει όχι να δίνει διαταγές. — Και αφτός α άντρας μπορούσε να είναι μόνο ένας κουτόμυαλος, πενηντάρης και πλούσιος σαν τον Βανέλη . . .

ΝΙΤΣΑ

Να τον χαίρεσαι.

ΤΖΟΝΗΣ

Είτζ εγώ . . . Προ πάντων όμως εγώ ! . . Μάλιστα—εγώ ! .. Εγώ εμπορούσα να γείνω ο καταλληλότερος σύζυγος για σένα. Μπορούσα να είμαι και άντρασου και ξάδερφοσου και φίλοσου και σύβουλοσου και υπηρέτησου ακόμα . . . Να είμαι ότι θέλεις ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Γελώντας).

Θέλω να είσαι μόνο ξάδερφόσου αν και είσαι πολύ ανόητος.

ΤΖΟΝΗΣ

Και όμως έχεις άδικο. Προκειμένου να πάρεις αφτό τον απελέκητο, τον ανάλατο άνθρωπο . . . αφτό τον τενεκέ ... γιατί τάχα νά μην πάρεις εμένα ;

(Η Νίτσα πηγαίνει τραγουδώντας προς την πόρτα της ταράτσας)

ΤΖΟΝΗΣ

Νίτσα ! . . . Άκουσέμε ! . . . Σου το λέγω για τε-
λεφτέα φορά. Δεν υπάρχει άντρας που να σου αρ-
μόζει πιότερο από μένα. Δεν υπάρχει άντρας που να
ξέρει να εφχαριστήσει μιά γυναίκα καλίτερα από
μένα ! . . . Εγώ είμαι ο καλιτέχνης αρσενικός άνθρω-
πος ! . . . Κανείς δεν έχει ούτε την εμπειρίαμου, ούτε
το ταλέντομου . . . (Η Νίτσα περπατεί και τραγουδά για να
μην ακούει). Μπορεί να βάλω στοίχημα ένα απλού-
στατο πραμα. Να σε φιλήσουν εκατό και να σε φι-
λήσω κ'εγώ. Θα δείς ότι το δικόμου το φιλή θα εί-
ναι το γλυκύτερο . . . Αν πείς για την αγάπημου...
η αγάπη είναι τέχνη . . . (Η Νίτσα φεύγει και τον αφήνει
στη μέση· εκείνος της φωνάζει απο την πόρτα). Νίτσα ! . . .
Νίτσα ! . . . Έλα . . . Δε λέγω πιά . . .

(Η Νίτσα δεν ξανάρχεται. Ο Τζόνης περπατεί νεβρικός και λέγει.)

ΤΖΟΝΗΣ

Ένοιασου, διαβολοκόριτσο ! Πού θα μου τα
πάς ; . . . Με πέρνεις για βλάκα και διασκεδάξεις μα-
ζίμου . . . Μα μη σε μέλει και θα σε μπλέξω στα
νύχιαμου . . . Ακούς εκεί ; ! . . . Μα θα είμαι για
φτύσιμο ν' αφήνω ένα τέτοιο θησαυρό να μου τον
πάρει αφτός ο ψωρείτης ! . . .

(Ενώ πηγαίνει να φύγει μπαίνει ο Θόδωρος κατσοφιασμένος με
το Φωτάκη τον πατέρα του Νίκου, ένα νοικοκύρη, περασμένης γλι-
κίας, απλά ντυμένο, με πρόσωπο πικραμένο και ταπεινό.)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΤΖΟΝΗΣ — ΘΟΔΩΡΟΣ — ΦΩΤΑΚΗΣ

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Καθίζοντας.)

Τα περίμενα εγώ, ποτέ αφτά από τό Νίκο ; . . .
Ο Νίκος να μου κάμει αφτά, εμένα, στο σπίτι
μου ; . . .

ΦΩΤΑΚΗΣ

Σας ορκίζομαι που δεν έχει ιδέα το παιδί ! Πως
είναι δυνατό αφτό το πράμα ; ! . . . Πήγε να τρελα-
θή σαν τον πήρε και του τα είπεν ο αδερφόσμου ! ..

ΘΟΔΩΡΟΣ

Γιατί, λοιπόν, δεν έρχεται, ευθύς, εδώ, μπροστά
μου, να μιλήσει με θάρος, σαν είναι αθώος ;

ΦΩΤΑΚΗΣ

Πώς να τολμήσει ύστερα από αφτά τα λόγια
που γινήκανε ; . . . Αφτός ετοιμάζεται να φύγει . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Οργισμένος)

Πως ; Να φύγει ; ! — Δεν ενοώ να φύγει πριν
λυθεί το ζήτημα ! — Ενόσω δεν έρτει, εδώ, μπρο-
στάμου, να της πεί πως είναι μιά ανόητη να βάζει
στο νούτης τέτοια γελοία πράματα ! ! !

ΦΩΤΑΚΗΣ

Όπως διατάξετε.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Έχει χρέος μάλιστα, αν είναι ειλικρινής, και να την συμβουλέψει σαν μεγαλύτερος που είναι και σαν φίλος!

ΤΖΟΝΗΣ

Τι λόγος ; ! Ο Νίκος είναι αρκετά φρόνιμος που δεν είναι ζήτημα ότι θα κάμει ότι του πούμε θείε μου.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Το λοιπόν να έρτει αμέσως.

ΦΩΤΑΚΗΣ

Πηγαίνω να σας τον στείλω.

(Ο Φωτάκης φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΤΖΟΝΗΣ και ΘΟΔΩΡΟΣ

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Σηκώνεται, βάζει τα χέρια του πίσω και περπατεί.)

Το πιστέβης εσύ, Τζόνι, πως ο Νίκος δεν έχει ιδέα ;

ΤΖΟΝΗΣ

Τι να σας πώ, θείε μου; Εγώ το πιστέβω. Ο Νί-

κος είναι, καθώς τον ξέρετε, πολύ σοβαρός νέος. Δεν είναι δυνατό να βάλει μιά τέτοια παράλογη ιδέα στο μυαλό του. Έπειτα σας σέβεται τόσο πολύ... Ξέρει τόσο καλά τη θέση του... Πώς είναι δυνατό ; !.. Εγώ τουλάχιστο που τον βλέπω μαζί της τόσον καιρό αφότου γύρισεν από τις Ινδίες, δεν είδα ποτέμου το παραμικρό να κάμει που να δείχνει περισσότερο από μία αθώα σχέση. — Δε σας λέω που δε θα του άρεζεν η Νίτσα... Όμως δεν πιστέβω να του πέρασε από το νού πως μπορεί και να την πάρει.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Που λοιπόν βασίζεται, η Νίτσα, και τον αγαπά ;

ΤΖΟΝΗΣ

Αφτό ακριβώς κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω. Θα είναι, ποιός ξέρει, καμιά νεανική συμπάθεια...

ΘΟΔΩΡΟΣ

Μα δε σου φαίνεται παράξενο, η Νίτσα η περήφανη, η ακατάδεκτη, που συναναστρέφεται τόσο καλό κόσμο να πά ν'αγαπήσει το Νίκο ; ..

ΤΖΟΝΗΣ

Παράξενο, λέγει ; Τερατώδες !

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Στέκεται.)

Λοιπόν ;

ΤΖΟΝΗΣ

Μήπως ο έρωτας έχει λογική ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

Εγώ, σε βεβαιώ, πα να χάσω το νούμου μ'αφτού του κοριτσιού την τρέλα ! . . Να της βρίσκω γαμπρό σαν το Βανέλη και να μου ζητά να πάρει έναν άνθρωπο του όγλου ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Και τι θέληση ! . . Τι πείσμα ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Τι αυθάδεια!

(Μικρή σιωπή).

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Σε λίγο.)

Τι τα θές ; . . Το φρονιμότερο νομίζω είναι εκείνο που είπα. Να καταφέρομε το Νίκο να της το πεί ο ίδιος. Είναι ο μόνος τρόπος να την κρουώσει και να μπ ρέσωμε να της δώκωμε το Βανέλη.

ΤΖΟΝΗΣ

Αφτό λέω κ'εγώ.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Να μη φύγεις όταν έρτει ο Νίκος. Σε μία τέτοια ομιλία καλό είναι νάναι κ'έννας τρίτος, παρών . . . Πρώτο που θα ντραπεί . . . Έπειτα είμαι και οξύθυμος και απότομος εγώ. Άμα βλέπεις και εξάπτο-

μαι πέρνεις την ομιλία και μαλοκόνεις τα πράματα. Καμιά φορά θα θυμόνω κ'επίτηδες. . . — Πρέπει . . . πρέπει με κάθε τρόπο, με το καλό και με το κακό, να τον καταφέρομε μοναχόστου να της βγάλει αφτή την ιδέα από το κεφάλι της ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Να προσέξετε μόνο ένα πράμα. Να μην καταλάβει, η Νίτσα, πως είναι βαλτός ο Νίκος . . . Πως πίεςτηκε να το κάμει . . .

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο κύριος Νίκος Καλιάρχης.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Ας περάσει.

(Μπαίνει ο Νίκος.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΖΟΝΗΣ — ΘΟΔΩΡΟΣ και ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΣ

(Ωχρός και συμαζεμένος.)

Κύριε Θόδωρε . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Τον διακόπτει).

Το ξέρω, παιδίμου . . . Είναι περιτό να δικαιολογηθείς . . .

ΝΙΚΟΣ

(Ταραγμένος.)

Δεν πιστέβω . . . ποτέ . . . να υποθέσατε ότι εγώ...
έβαλα στο νου της Νίτσας τέτοια ιδέα . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Πως είναι δυνατό ; . .

ΝΙΚΟΣ

Εγώ . . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Εγώ δεν αμφίβαλα ποτέ για τα αισθηματάσου,
για τη φρονιμάδασου και για το χαρακτήρασου ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Κ'εγώ.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Γιάφτό ίσα ίσα σε φώναξα να σκεφτούμε πως να
της βγάλουμε αφτή την ιδέα.

ΝΙΚΟΣ

(Συνέρχεται.)

Είμαι εντελώς στη διάθεσήσας. Δεν έχετε παρά να
μου πείτε σε τι δύναμαι να σας βοηθήσω.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Αφτό ακριβώς είναι το ζήτημα . . . Η Νίτσα κα-
θώς την ξέρεις, είναι ένα μεγάλο παιδί . . . Ξέρεις δε

και την αδυναμίαμας . . . Το λοιπόν δεν ενοούμε να
τη δυσαρεστήσωμε . . . Ενοούμε να έλθουν τα πρά-
ματα μονάχατους . . . Με τρόπο . . . Χωρίς να τη
βιάσωμε . . . Πρόκειται περί του γάμουτης . . .

ΝΙΚΟΣ

Το ξέρω.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Πώς σου φαίνεται ο Βανέλης;

ΝΙΚΟΣ

Λαμπρός άνθρωπος. Λαμπρή αποκατάσταση.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Και όμως η Νίτσα δε θέλει να τ'ακούσει . . . Τό
βαλε πείσμα . . . Παιδί ! . . Ανόητο παιδί ακόμα . . .
Της μπήκε η ιδέα επειδή ανατραφήκατε μαζί που
μπορούσε και να παντρευτείτε . . . Μήπως νοιώθει τι
θα πεί γάμος ; ! . . Θαρεί που είναι παιχνιδάκια ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Δεν πρέπει, θείεμου, να την αδικείτε, τη Νίτσα.
Ο Νίκος έζησε σαν αδερφός μαζίτης . . . Δεν είναι
διόλου παράξενο να τον συμπαθεί . . . Φτάνει ο Νί-
κος σαν φρόνιμος άνθρωπος να της δώσει να κατα-
λάβει πως κάνει άσκημα να έχει μιά τέτοια ιδέα . . .

ΝΙΚΟΣ

Ευχαρίστως.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Βέβαια. Αφτό λέγω κ'εγώ. Να της μιλήσεις παιδί μου . . . Να την πείσεις πως αφτό που της πέρασε από το νού δε γίνεται . . . Είναι αδύνατο ! . . . Νά ! . . . Πώς να σου πώ ; Να κατορθώσεις επί τέλους να μη σ'αγαπά . . .

(Ο Νίκος σωπαίνει)

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Ανήσυχος)

Λοιπόν, τι φρονείς ; . .

ΝΙΚΟΣ

(Σοβαρός)

Να σας πώ . . . Για να κάμω τη δεσποινίδα Νίτσα να μη μ'αγαπά, πρέπει. — αν πραγματικώς μ'αγαπά — να κάμω πράματα τα οποία να της κινήσουν την αποστροφή και την απέχθεια . . . Πρέπει να φερθώ προς αφτήν αγενώς και βαρβάρως . . . Τούτο δε άπάδει προς τον χαρακτήρα μου. — Εκείνο όμως που μπορώ να σας βεβαιώσω και να τη βεβαιώσω είναι ότι . . . ποτέ δεν έβαλα στο νούμου να συνδέσω το βίομου μαζίτης . . . και ότι δε θα τ'όκανα ποτέ . . . έστω και να το θέλατε και σείς . . . με όλη την εχτίμηση που σας έχω και την ευγνωμοσύνη που σας χρωστώ ! . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Έκπληκτος)

Πώς ; ! . Έστω και να το ήθελα ; . . (Οργισμένος)
Γιατί παρακαλώ ; ! .

ΤΖΟΝΗΣ

(Επεμβαίνων).

Μα βέβαια θείεμου . . . Ο Νίκος έχει δίκιο . . . Μεταξύ αφτού και της Νίτσας υπάρχει μιά μεγάλη απόσταση . . . Διαφορά χαρακτήρων . . . Διαφορά οικογενειών . . . Εν γένει ! . . (Πρός τον Νίκο.) Εγώ νομίζω, Νίκο μου, ότι αφτά ακριβώς πρέπει να πείς της Νίτσας . . . Αφού αφτό είναι κι'η αλήθεια . . .

ΝΙΚΟΣ

(Σκυθρωπός).

Η πραγματική αλήθεια ! Είμαι πρόθυμος να το πράξω οπόταν θέλετε . . . Παρακαλώ μάλιστα το γρηγορότερο διότι σκοπέβω να αναχωρήσω.

ΤΖΟΝΗΣ

(Σκουντώντας κρυφά τον Θόδωρο με νόημα να τον αφήσει να κάμει).

Εύγε ! . . Υπόθεσε λοιπόν φίλεμου Νίκο, ότι σήμερα αφτή την ώρα ο θείοσμου σου πρότεινε να πάρεις τη Νίτσα, . . . Τι θα έκανες ;

ΝΙΚΟΣ

(Αποφασιστικά.)

Θα αρνούμουν ορισμένως.

(Ο Θόδωρος ρίχτει μιά περιφρονητική ματιά στο Νίκο και περπατεί)

ΤΖΟΝΗΣ

Ωραία ! Υπόθεσε όμως ότι ο θείος δεν δέχεται την

άρνησήσου και σε παρακαλεί να την υποβάλεις κατ' ευθεία στη Νίτσα . . . Τι θα κάνεις ;

ΝΙΚΟΣ

Αφτό όχι!.. Ύστερα από τόσα χρόνια που ζήσαμε μαζί . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Αφού είναι γιά καλότης, Νίκο ; . .

ΝΙΚΟΣ

Αφού πρέπει, θα το κάνω.

ΤΖΟΝΗΣ

Εύγε ! φίλεμου.

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Πλησιάζει το Νίκο και του δίνει το χέριτου).

Σ'εφχαριστώ, Νίκο. Δεν αμφίβαλα ότι θα τ'όκανες — Έχω λοιπόν το λόγοσου ;

ΝΙΚΟΣ

Τον έχετε.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Ώστε . . . πως λές να γείνει Τζόνη ; . .

ΤΖΟΝΗΣ

Απλούστατα . . . Εγώ λέγω νάποσυρθεί μιá στιγμή ο Νίκος στην τραπεζαρία . . . κ'εσείς να φω-

νάξετε τη Νίτσα... τη θεία... και μένα εδώ... και να μας πείτε τάχα πως αποφασίσετε να δώσετε τη Νίτσα στο Νίκο... και ότι ο Νίκος στον οποίο το προτείνετε ζήτησε να μιλήσει ιδιαίτερος με τη Νίτσα. . . και τότε ο Νίκος . . .

ΝΙΚΟΣ

Γιατί τάχα ολάφτά ; Φωνάζετε τώρα τη Νίτσα, αν θέλετε μπροστάσας, αν θέλετε και μοναχοίμας, να της πώ απλούστατα . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Α ! . . . Όχι ! . . . Έτσι θα νομίσει ότι εμείς . . . ότι ο θείος . . . σ'έβαλε να το κάμεις . . . Και τότε αντί καλό θα κάμωμε κακό . . . Ακούσετέμε μένα . . . Θέλεις, Νίκο, το καλό της Νίτσας ; Θέλεις να της βγεί η ιδέα π'όχει γιά σένα ; . . . Το θέλεις ειλικρινώς ;

ΝΙΚΟΣ

Ορισμένως . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Πέρασε το λοιπόν στην τραπεζαρία . . .

(Ο Νίκος μπαίνει δεξιά και κλεί την πόρτα).

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Χαϊδεφτικά και με χαρά προς το Τζόνη).

Είσαι φοβερός ! — Έχεις ένα ταξίδι στο Παρίσι από μένα. — Τώρα πήγαινε και στείλεμου τη Νίτσα και την Ιουλία . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Όχι . . . Εσείς θα μας φωνάξετε.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Θα είναι κωμωδία, βρε παιδί ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Κωμωδία, ξεκωμωδία, ο σκοπός να γείνει.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Ότι θα γείνει, δεν έχω αμφιβολία . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Φεύγοντας)

Λοιπόν, όπως είπαμε . . .

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΘΟΔΩΡΟΣ — ΙΟΥΛΙΑ — ΝΙΤΣΑ και ΤΖΟΝΗΣ

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Χτυπά το κουδούνι. Έρχεται ένας υπηρέτης.)

Πέ την κυρίασου, τη Νίτσα και το Τζόνη να έλθουν σε παρακαλώ...

(Ο υπηρέτης φεύγει ο Θόδωρος σιάχνει τīs φαβορίτεστου έπειτα, βάζει τα χέριατου πίσω και περπατεί.)

ΙΟΥΛΙΑ

Μεζήτησες ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Σοβαρός)

Ναι . . . Κάθισε . . . Έχω να σου αναγγείλω ένα εφχάριστο . . .

ΝΙΤΣΑ

Μεξητήσατε ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Το ίδιο.)

Ναί . . . Κάθισε . . . Έχω να σου αναγγείλω ένα εφχάριστο . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Μεξητήσατε, θείε ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

Μάλιστα, ανεπιέμου . . . Κάθισε κέσύ . . . Έχω να σου αναγγείλω ένα εφχάριστο . . .

ΙΟΥΛΙΑ

(Ανυπόμονη).

Πε λοιπόν το εφχάριστο.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Το εφχάριστο που έχω να σας αναγγείλω είναι ότι εφώναξα εδώ προ ολίγου το Νίκο Καλιάρχη . . . (Η Ιουλία ανησυχεί. Η Νίτσα καταιδάζει το προσωπότης. Ο Τζόνης κάνει ένα χμ !) Βρήκα δε ένα νέο, λαμπρό, μορφομένο και ευγενέστατο... Τον είξερα. αλλά όχι και τόσο... (Όλων τα πρόσωπα γίνονται χαροπά.) Δεν έχω παρό να συγχαρώ, τή Νίτσα, γιά την εχτίμηση και τη συμπάθεια

που σχημάτισε γιάφτό το νέο . . . Ναί, ναί . . . Ο Νίκος είναι καθόλα άξιος της Νίτσας ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Συγκινημένη πέφτει στην αγκαλιά του πατέρατης).

Δε σου τ'όλεγα ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

(Τη φιλά και εξακουλουθεί).

Του πρότεινα λοιπόν να πάρει τη Νίτσα . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Εύγε, θείεμου !

ΙΟΥΛΙΑ

(Αγκαλιάζει και φιλά τη Νίτσα.)

Είδες, παιδίμου ; . . Δε σου τ'άλεγα ; . . Με την υπομονή όλα βολέβουνται . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Πετώντας από προσποιημένη χαρά.)

Θεία ! . . Ουράνια ! . . Τα συγχαρητήριαμου, Νίτσα. — Και τι είπεν ο Νίκος ; . . Τον φαντάζομαι . . . Θα του φάνηκε παράξενο . . . Ε ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

Καθόλου. Μου απάντησε με όλη τη σοβαρότητα ότι μ'εφχαριστεί για την τιμή αλλ'ότι θέλει να μιλήσει πριν αποφασίσει με τη Νίτσα . . . Το οποίο το βρίσκω πολύ λογικό και σωστό . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Βέβαια !

ΘΟΔΩΡΟΣ

Λοιπόν, κόρημου, ο Νίκος είναι εκεί . . . (Δείχτει την τραπεζαρία). Εμείς πηγαίνομε . . .

ΝΙΤΣΑ

Γιατί να φύγετε ; . .

ΘΟΔΩΡΟΣ

Δεν γίνεται . . . Πρόπει να τα πείτε μοναχοίσας . . . Εμπρός λοιπόν . . . Πάμε εμείς . . .

(Ο Τζόνης πέρνει τη θείατου και λένε και φεύγουν, ο Θόδωρος πηγαίνει προς την τραπεζαρία ανοίγει την πόρτα και λέγει προς το Νίκο.)

ΘΟΔΩΡΟΣ

Κύριε Νίκο, η Νίτσα σας περιμένει . . .

(Ο Θόδωρος φεύγει.)

ΕΚΚΗΝΗ ΣΤ'

ΝΙΤΣΑ και ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΣ

(Μπαίνοντας σταματά ωχρός και συγκινημένος στην πόρτα).

Νίτσα ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Τρέχει λαχταριστή προς το Νίκο.)

Νίκο ! . . (Του πιάνει τα χέρια και τον κοιτάζει με πάθος στα μάτια). Είσαι εφχαριστημένος ; . .

ΝΙΚΟΣ

(Σαστισμένος.)

Τί;

ΝΙΤΣΑ

Έλα! (Τον φέρνει και καθίζουν). Πέμου . . . Τι θέλεις να μου πείς;

ΝΙΚΟΣ

(Το ίδιο).

Μου είπανε . . . ότι θέλουν . . . να σε παντρέψουν με το Βανέλη.

ΝΙΤΣΑ

(Ζωηρή.)

Άφησε το Βανέλη . . . Τι σου είπανε για μας;..

ΝΙΚΟΣ

(Το ίδιο.)

Ναι! . . . Μου είπανε . . .

ΝΙΤΣΑ

Να παντρευτούμε; . . . Ε; . . .

ΝΙΚΟΣ

Ναι! . . . Μου το είπανε κ'αφτό . . .

ΝΙΤΣΑ

Κ'εσύ, τι λές;

ΝΙΚΟΣ

(Σαν σε όνειρο.)

Εγώ; ! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Με λαχτάρα)

Εσύ βέβαια . . . — Πε λοιπόν! . . .

ΝΙΚΟΣ

(Το ίδιο)

Εγώ, Νίτσα, . . . σ'αγαπώ! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Ξεκαρδίζεται να γελά)

Χαχά! χαχά! . . . Θαρείς που δεν τ'όξερα; . . . Τι θέλεις το λοιπόν; . . . Να μάθεις αν σ'αγαπώ κ'εγώ; . . .

ΝΙΚΟΣ

Το ξέρω! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Σηκώνεται)

Τότε πάμε . . . Έλα . . .

(Ο Νίκος πιάνει το κεφάλι του σαν ζαλισμένος)

ΝΙΤΣΑ

Θέλεις να τους φωνάξω; . . .

(Πηγαίνει να χτυπήσει το κουδούνι)

ΝΙΚΟΣ

(Σαν να ξυπνά από το όνειρο).

Όχι! . . . Στάσου σε παρακαλώ . . . Ακόμα δεν είπαμε ότι είχαμε να πούμε . . .

ΝΙΤΣΑ

(Ανυπόμονη)

Τι ; .. Λέγε λοιπόν ! ..

ΝΙΚΟΣ

(Αυπημένος)

Αφτό που έχω, Νίτσα, να σου πώ ... είναι πικρό ! .. πολύ πικρό ! ..

ΝΙΤΣΑ

(Αρπά τρομαγμένη το χέριτου)

Τι ;

ΝΙΚΟΣ

(Σηκώνεται με θέληση).

Είναι αδύνατο να σε πάρω γυναίκαμου ! ..

ΝΙΤΣΑ

(Εμδρόντητη)

Γιατί ; ..

ΝΙΚΟΣ

Γιατί δεν πρέπει ! ..

ΝΙΤΣΑ

(Σαστισμένη)

Τι θα πεί δεν πρέπει ; Γιατί δεν πρέπει ; .. Έχεις κανένα εμπόδιο ; .. Μήπως ... παντρεύτηκες εκεί κάτω ; .. Μήπως αγαπάς άλληνα ; .. — Τι τρελή που είμαι ; .. Τώρα μούλεγες πως μ'αγαπάς ... — Λέγε λοιπόν ... Γιατί δεν πρέπει ; ..

ΝΙΚΟΣ

(Σοβαρά και μετρημένα).

Έκουσε, Νίτσα ... Γένηκε να μ'αγαπήσεις και να σ'αγαπήσω ... Έτσι γένηκε ! .. Εσύ όμως ποτέ δε σκέφτηκες ότι μας χωρίζει κοινωνική άβυσο ! .. Είσαι τόσο καλή και σκέφτεσαι τόσο ψηλά και ανεξάρτητα ώστε δε σε πειράζει η κοινωνικήμου θέση... Τον αγαπώ, είπες, τον σηκώνω εκεί που είμαι και τον πέρνω ... Αλλ'εγώ ... εγώ, Νίτσα, δε μπορώ ν'αναίβω εκεί που είσαι ...

ΝΙΤΣΑ

(Ανασαίνει)

Αφτό είναι ;

ΝΙΚΟΣ

Λίγο τ'όχεις ; !

ΝΙΤΣΑ

Εγώ ; — Τίποτα ! — Αν νομίζεις που εγώ είμαι απάνω κ'εσύ κάτω τότε καταβαίνω εγώ σ'εσένα ! ..

ΝΙΚΟΣ

Ανεβόλετο !

ΝΙΤΣΑ

Η αγάπη όλα τα σιάζει.

ΝΙΚΟΣ

Η αγάπη, Νίτσα, ενώνει τες ψυχές όχι και τες κοινωνικές θέσες ...

ΝΙΤΣΑ

Αφτές τες ενόνει ο γάμος.

ΝΙΚΟΣ

Ένας τέτοιος γάμος θα είτανε ανώμαλος και πα-
ράλογος . . . Δε μπορεί παρά να είναι δυστυχής . . .
Και για σένα και για μένα . . .

ΝΙΤΣΑ

Γιά μένα, ποτέ ! . . Γιά μένα, δεν υπάρχει μεταξύ
μας απάνω και κάτω . . . Γιά μένα εκεί όπου στέ-
κεις εσύ στέκω κ'εγώ , . . Σε διακρίνω μόνο από
τους άλλους . . . Και είσαι για μένα πιό ψηλά από
κάθε άλλοινα . . . Την οικογένειάσου την εχτιμώ και
τη σέβομαι πιότερο από κάθε άλληνα . . . Εγώ, έτσι
αισθάνομαι και έτσι σκέφτομαι . . .

ΝΙΚΟΣ

Δεν αμφιβάλω για τα αισθήματάσου. — Εσύ ό-
μως, Νίτσα, δεν είσαι μοναχήσου στον κόσμο . . .
Είναι κι'ο πατέρασου κι'η μητέρασου κι'οι συγγε-
νείσας κι'οι φίλοισας . . . Είναι ολόκληρος ο κόσμος
που ζείτε . . . Είναι οι ιδέεσας, οι σκέψεσας, οι συ-
σνήθειεσας, οι χαρακτήρεσας . . . τα πάντα ! . . Εί-
ναι όλα όσα σας περικυκλώνουν . . . Και όλα αφτά
δεν τα διεφτύνεις εσύ . . . Δεν μπορείς να τα μετα-
βάλεις . . .

ΝΙΤΣΑ

Ούτε όμως και με διεφτύνουν, εμέ . . . Ούτε μπο-
ρούν να με μεταβάλουν . . .

ΝΙΚΟΣ

Εντούτοις, εγώ, πέρνοντάσε γυναίκαμου θα συν-
δεθώ, θέλω δε θέλω, με ολάφτά . . . Και θα φέρω
μαζίμου, Νίτσα, και όσα με περικυκλώνουν εμέ . . .
Τον παπούμου με τὰ ξεμοράματάτου . . . Τον πατέ-
ραμου με τη μανιφατούρατου . . . Τη μητέραμου με
το σπιτικότης . . . Το γαμπρόμου το χασάπη . . . Τις
αδερφέσμου . . . Τις ξαδέρφεσμου . . . Το δικόμου
τον κόσμο . . . που είναι ολωσδιόλου διαφορετικός
από το δικόσου ! . . — Εσένα, δε σε διεφτύνει ο δι-
κόσου ο κόσμος . . . Εσύ ανήκεις περισσότερο στον
εαφτόσου παρά στην οικογένειάσου και στην κοινω-
νίασου.. — Εμένα, όμως με διεφτύνει ο δικόσου...
Εγώ, ανήκω περισσότερο στην οικογένειάμου και
στην κοινωνίαμου, παρά στον εαφτόμου . . . — Εσύ
γενήθηκες, ανατράφηκες, είσαι ανεξάρτητη . . . Και
τίποτα δε σε μεταβάλλει . . . Εγώ γενήθηκα γιό τους
άλλους... Έχω υποχρεώσεις . . . Είμαι ο προστάτης
και το εξάρτημα της οικογένειάσου . . . Και δε
μπορώ παρά να είμαι έτσι.

ΝΙΤΣΑ

(Με ενθουσιασμό.)

Ποιός σέμποδίζει να είσαι ; . . Ποιός, Νίκο. πει-
ράζει την οικογένειάσου ; . . Η μητέρασου σχεδόν
με ανάθρεψε στα γόνατάτης . . . Θα την έχω σαν
μητέραμου . . . Τις αδερφέσου θα τις έχω αδερ-
φέσμου . . .

ΝΙΚΟΣ

Εσύ . . . Οι άλλοι όμως ; ! . . — Τη στιγμή που θα ιδώ τη μάνα μου και την αδερφή μου να την περφερονήσει ένας από τους δικούσου θα είμαι δυστυχής ! . . — Ναι, Νίτσα ! . . 'Ακουσέμε . . . Είναι τρέλα να σκέφτεσαι που μπορεί να ενωθούμε . . . Τρέλα ! . . Μας χωρίζει άβυσσο ! . . Μας χωρίζει η κοινωνία ! . . , Μας χωρίζει το πεπρωμένο ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Με πόνο και συγκίνηση).

Και ποιός, Νίκο, μας εμποδίζει να φύγομε μακριά κ'εγώ από τους δικούσου και συ από τους δικούσου ; . . Ν'αφήνωμε χωρισμένους σαν που είναι τούς κόσμουσ μας και να ζήσωμε ενωμένοι εμείς ; . .

ΝΙΚΟΣ

Η αγάπη μου και το καθήκον μου προς την οικογένειά μου !

ΝΙΤΣΑ

(Δυσανεστημένη)

Τότε, πέστο λοιπόν, πως δε μάγαπάς ! . .

ΝΙΚΟΣ

(Με πόνο και συγκίνηση).

Νίτσα ! . . Εσύ το λές ; . .

ΝΙΤΣΑ

(Κακιομένη)

Ναί ! . . Εγώ ! . . Αφτά που λες είναι προφάσεις . . . Είναι σοφίσματα . . . Είναι ανοησίες . . . Η μάγα-

πάς και τότε δεν πρέπει να συλογάσαι ολάφτά . . . τίποτα άλλο . . . όπως δε συλογίζομαι εγώ . . . η δε μάγαπάς . . .

ΝΙΚΟΣ

Είμαι έτοιμος να θυσιάσω ότι έχω ατομικό μου . . . για να σου αποδείξω την αγάπη μου . . .

ΝΙΤΣΑ

Δεν έχεις τίποτα δικόσου . . . εκτός από την αγάπη που σου δώκα και τη θυσιάζεις κ'αφτή ! . .

ΝΙΚΟΣ

Την αγάπη σου, Νίτσα, κανείς δε μπορεί να μου την αφαιρέσει . . . Θυσιάζω μόνο την απόλασή μου για την εφτυχία σου.

ΝΙΤΣΑ

(Με πείσμα)

Γιά τη δική σου !

ΝΙΚΟΣ

(Συγκινημένος)

Εμένα ; ! . . Εγώ ! . . Από την ώρα, Νίτσα, που αισθάνθηκα μέσα μου την αγάπη σου . . . για μένα, εφτυχία, δεν υπάρχει πιά ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Με νεβρική έκρηξη.)

Μα αφού, ο πατέρας μου, το θέλει ; . .

ΝΙΚΟΣ

(Ασυνάρτητα.)

Δε γίνεται ! . . Αδύνατο ! . . Αδύνατο ! . . Του

κάκου παρατείνουμε αφτή την αγωνία. . . Του κάκου παλέβομε με το αδύνατο ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Έξαλλος.)

Μάφτό είναι φοβερό ! . . Είναι κακούργημα ! . .
— Αλήθεια το λές ; . . Το λές με τα σωστάσου πως δε με πέρνεις ; . .

ΝΙΚΟΣ

Δυστυχώς, ναί ! . .

(Η Νίτσα γιά λίγο πέφτει σε μιά καρέγα και κλαίει νεβρική. Έπειτα σκουπίζει βιαστικά τα δάκρυνάτης και σηκώνεται και καιτάζει με θυμό και περιφρόνηση το Νίκο.)

ΝΙΤΣΑ

Καλά το έλεγε λοιπόν ο πατέραςμου . . . Είσαι ανάξιος γιά μένα ! . .

ΝΙΚΟΣ

(Με πόνο φυχής.)

Νίτσα ! Μη με αδικείς . . .

ΝΙΤΣΑ

Είσαι ο γιός του τσαρσιλή του Φωτάκη !

ΝΙΚΟΣ

(Οργισμένος.)

Ά !! . .

ΝΙΤΣΑ

(Του δείχτει την πόρτα.)

Φύγε ! . .

(Ο Νίκος κιτρινίζει κοιτάζει μιά με κακία τη Νίτσα και φεύγει.)

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

“ ΝΙΤΣΑ ”

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Βιβλιοθήκη στο σπίτι της Νίτσας στο Πέρα. Γραφείο στη μέση Καναπές στη γωνιά. Αντικείμενα τέχνης.)

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΝΙΤΣΑ και ΤΖΟΝΗΣ

(Η Νίτσα με τουαλέτα εσπερίδας, ωχρή, κουρασμένη, λάμπα με αμπαζούρ αναμένη, κάθεται και διαβάζει. Ο Τζόννης μπαίνει σιγά-σιγά δίχως να τον καταλάβει η Νίτσα.)

ΤΖΟΝΗΣ

(Μπαίνοντας με χαμηλή φωνή).

Φοίκη ! . . . Ενιά η ώρα κι η λάμπα αναμένη ! . . .
(Πλησιάζει τη Νίτσα και την αγγίζει στον ώμο) Νίτσα ! . . .

ΝΙΤΣΑ

(Σαν να ξυπνά από βαθύ ύπνο.)

Εσύ είσαι, Τζόννη ; . . . Πως τέτοια ώρα ; . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Τι ώρα νομίζεις ; . . .

ΝΙΤΣΑ

Δε ξέρω.

ΤΖΟΝΗΣ

Είναι αν θές να ξέρεις (βλέπει το ρολόγιου) ενιά και τέταρτο ακριβώς. — Στοιχηματίζω ότι δεν κοιμήθηκες ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Έκπληκτη)

Ενιά και τέταρτο ! ; .

ΤΖΟΝΗΣ

(Στενοχωρημένος)

Μα τέλος πάντων τι ενοείς ; Να καταστρέψεις την υγείασου μ'αφτές τις φιλοσοφίες ; — Θέλεις να μελετήσεις ; — Μελέτησε, παιδίμου, όσο θέλεις . . . Μα μελέτησε τακτικά . . . όσο πρέπει . . . — Αφτή η αγρουπνιά θα σε φάγει ! — Το ξέρεις που φορείς ακόμη του κοντσέρτου το φόρεμα ; . .

ΝΙΤΣΑ

(Σαν να μην άκουσε τις παρατήρησες του Τζόνη).

Πώς σου φάνηκε χτες, ο Λάρια ;

ΤΖΟΝΗΣ

Ο Λάρια, είτανε έκτακτος.

ΝΙΤΣΑ

(Με ενθουσιασμό)

Υπεράνθρωπος ! Αφτός, τα χέριατου, το πιάνο, η μουσική, είτανε όλα ένα . . . Μιά αρμονία μαγευτι-

κή ! . . μεθυστική ! . . εκνεβριστική ! . . γλυκύτατη ! . . ατέλειωτη ! . . Και όταν ακόμη τέλειωσε, ξακολούθουσε να παίζει μεσ τη ψυχήμου . . . Ποτέμου δεν αισθάνθηκα πιό όμορφη μουσική ! . . Είναι το ωραιότερο πράμα που γνώρισα στον κόσμο ! . . — Πως θέλεις να κοιμηθώ ; . . Γιατί να κοιμηθώ ; . . Για να χάσω αφτή τη θεία, την υπερκόσμια της τέχνης απόλαψη ; — Προτιμώ να την έχω και να καταστρέφω την υγείαμου . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Και ποιός σου λέγει να μην την έχεις ; . . Κάθισε, ρέμβασε, απόλαψε όσο θέλεις . . . Επί τέλους θα κοιμηθείς. — Η μελέτη είναι εκείνη που σε κάνει ν'αγρουπνάς . . . — Ανάγκη είτανε ύστερα από μιά τέτοια όμορφη βραδιά να μελετήσεις ;

ΝΙΤΣΑ

(Με στεναγμό)

Μελετώ ! . . Σου το είπα χίλιες φορές πως μελετώ για να ξεχάνω τους Νίκους και τους πατέριδες ! . . Αφότου κατάλαβα τι αξίζει η κοινωνίαμας μόνο η τέχνη κι'η γνώση μ'ενθουσιάζουν πιά ! — Δε ξέρω ύστερα από το κοντσέρτο, πως, όλα μου είρτανε στο νούμου . . . Η ανανδρία του Νίκου κι'η προστυχιά του πατέραμου ! . . Θαρείς και κάποιος άνοιξε τις πληγέσμου και τις σκάλιζε βαθιά . . — Άρπαξα τότε το βιβλίο για να κλείσω την πόρτα του μυαλούμου σ'αφτά τα αηδή φαντάσματα ! . . Για

να ξεχάσω τις ψεφτιές και τις συχαμάρες του κόσμου ! . . . Για ν' αναιβάσω τη ψυχήμου με της γνώσης τη σκάλα στου ωραίου τον ουρανό ! Για να μην κοιμηθώ ! . . . Για ν' απολάψω όσο πιότερο μπορέσω της αλήθειας και της ιδέας την υπέρτατη ηδονή ! . . . — Ο Λάρια χτές μούδωκε τόση ζωή με τον ηλεκτρισμό της τέχνηστου που μπορώ να μείνω άγρυπνη δυό, τρεις βραδιές ! . . . Τόσο τα νέβραμου είναι τεντομένα και ζωηρά ! . . . Τόσο η ψυχήμου είναι αποσπασμένη και ανεξάρτητη από το σώμαμου ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Καλά και άγια, Νίτσα, ολάφτά . . . Αλλά ζωή δεν είναι ούτε η μουσική, ούτε η μελέτη, ούτε η τέχνη, ούτε η φιλοσοφίασου . . . Ζωή είναι το φαγί που τρώμε, ο καθαρός αγέρας που αναπνέομε, κι' ο ύπνος που μας ξεκουράζει . . . Για ν'άχεις μυαλό να μελετάς και να αισθάνεσαι όλ'αφτά τα ιδεώδη, πρέπει πρώτα ν'άχεις ζωή . . . Και για ν'άχεις ζωή πρέπει να κοι-μά-σαι ! . . . Κατάλαβες ; . . .

ΝΙΤΣΑ

(Σαν να μή τον ακούει.)

Ξέρεις ότι τον περιμένω, το Λάρια, στες δεκάμισυ;

ΤΖΟΝΗΣ

Κ'ενοείς να τον δεχτείς μ'αφτή τη ντουαλέτα ;

ΝΙΤΣΑ

Έχεις δίκιο . . . Πρέπει ν'αλλάξω . . . — Φαντά-

σου όμως ν'αρχότανε και να μέβρισκεν έτσι ! Τι τιμή για κείνονα ! . . . Ε ; . . . Αν δεν ερχόσουνα βέβαια και θα μέβρισκε . . . Κρίμα που είρτες ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Είσαι στα καλάσου ;

ΝΙΤΣΑ

Δε ξέρεις πως τον συμπαθώ αφτό τον άνθρωπο ! Θαρείς και τον ξέρω χρόνια ! . . . Με τριά λόγια που είπαμε προχτές ευθύς γνωριστίκαμε. — Είναι κι'αφτός κοινωνικό θύμα σαν κ'εμένα. — Ξέρεις ό-τι τον πρόδωκεν η γυναίκα του μ'ένα φίλο του ; . . . Τον καλύτεροτου φίλο ! — Είναι κι'αφτός ριζοσπάστης, λέφτερος από πρόληφες κι'από υποκρισίες και ψεφτιές κοινωνικές . . . Άνθρωπος που λατρεύει την αλήθεια ! . . .

ΤΖΟΝΗΣ

(Πονηρά.)

Ωραίος άνθρωπος !

ΝΙΤΣΑ

Ωραία ψυχή !

ΤΖΟΝΗΣ

(Την κοιτάζει περίεργα.)

Ξέρεις όμως τι βλέπω ; . . . Σα να μου φαίνεσαι πως τον ερωτέφτικες το φίλο.

ΝΙΤΣΑ

Εγώ ; ! . . . Χαχά ! . . . Για μένα πιά, παιδίμου, πάει

ο έρωτας ! . . Πάει και πάει, όπως πήγε κι' η στοργή ! . . Και είμαι εφτυχής που λεφτερώθηκα από αφτές τις εγωιστικές σκλαβιές.

ΤΖΟΝΗΣ

Και όμως . . . θυμήσου . . . τι τρελή που είσυνα για την αγάπη !

ΝΙΤΣΑ

Τότε δεν είξερα . . . Τώρα ξέρω.

ΤΖΟΝΗΣ

Μήτε τότε είξερες μήτε τώρα ξέρεις, Νίτσα . . . Διάβολο δε ξέρομε όλοι μας ! . . Μ'ένα πατέρα κ'έναν ερωμένο ούτε γίνεται ούτε χαλά ο κόσμος ! . .

ΝΙΤΣΑ

Ο σάπιος κόσμος χαλά με το τίποτα. Φτάνει να βγεί μιά πέτρα για να γκρεμίσουνε όλα άξαφνα. Να ξέρεις που τότε μόνο θα διορθωθεί η κοινωνία όταν λείψουν η στοργή κι' ο έρωτας !

ΤΖΟΝΗΣ

Εγώ φιλοσοφίες δε ξέρω. Βλέπω όμως πως είσαι ξετρελαμένη με το Λάρια.

ΝΙΤΣΑ

Ναι. Το Λάρια τον θαυμάζω για την τέχνητου . . . Τον αγαπώ για το ωραίοτου . . . Όπως θα θαύμαζα και θ'αγαπούσα κάθε άλλο καλλιτέχνη, ποιητή, ζωγράφο, μουσικό . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Μαζί με την τέχνη είναι και ομορφάνθρωπος.

ΝΙΤΣΑ

Είναι . . . Έχει μορφή καλλιτεχνική όπως είναι και η ψυχήτου . . . Όμως η φυσικήτου ωραιότης θα είτανε νεκρή για μένα αν δεν είχε μέσατης την τέχνη να τη ζωογονεί . . . Θά είτανε βουβή για μένα αν δεν είχε μέσατης τη μουσική να τραγουδά . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Που θα πεί, Νίτσα, εγώ που δεν είμαι καλλιτέχνης είμαι και φυσικά άσχημος. δεν είμαι τίποτα για σένα.

ΝΙΤΣΑ

Εσύ είσαι για μένα ότι είσουν πάντα . . . Ο καλός μου σύντροφος . . . Που συμμορφόνεσαι με τις αδυναμίεςμου και με τις περιστάσεσμου. — Το ξέρεις που είναι κάμποσος καιρός που άλλαξες κ'εσύ σαν που άλλαξα κ'εγώ ; . . Ναι . . . Άλλαξες . . . Γίνηκες, Τζόνη, σοβαρότερος . . . Το κατάλαβες ;

ΤΖΟΝΗΣ

Τι να κάμω ; . . Απελπίστικα κ'εγώ . . .

ΝΙΤΣΑ

(Με αγάπη)

Δεν είναι αφτό, Τζόνη, παρά με αγαπάς τώρα αληθινά . . . για μένα . . . Χωρίς να το καταλαβαίνεις, χωρίς να το θέλεις ίσως, μ'αγαπάς πολύ . . .

Αφτή του πατέραμου η διαγωγή . . . Αφτό το χυ-
δαίο φέρσιμο του Νίκου σε κάμανε και σένα να με
συμπαθείς πραγματικά και αθώα στη δυστυχίαμου...

ΤΖΟΝΗΣ

Δόξα τω Θεώ ! που το κατάλαβες επί τέλους !

ΝΙΤΣΑ

Τι ωφελεί ; ! . . — Πάω να ντυθώ μην έρτει ο
Λάρια.

ΤΖΟΝΗΣ

Ναι. Πήγαινε. Είναι ώρα.

(Η Νίτσα φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΤΖΟΝΗΣ — ΙΟΥΛΙΑ και ΓΙΑΤΡΟΣ

ΤΖΟΝΗΣ

(Σηκώνει τα στόρια και ανοίγει τὰ τζάμια για να πάρει αέρα το
δωμάτιο και λέγει.)

Τι τα θές ; ! . . Της κόστισε της καημένης της
Νίτσας ! . . Και τα φταίω όλα εγώ. — Τουλάχιστο
να μην της έλεγα πως είτανε συνενοημένος ο πατέ-
ραστης με το Νίκο ! — Αφτό τα γκρέμισεν όλα μέ-
σατης . . .

(Μπαίνει η Ιουλία με το γιατρό.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλημέρα, Τζόνη. Δεν κατέβηκεν ακόμη ή Νί-
τσα ;

ΤΖΟΝΗΣ

Καλημέρα, θεία — Καλημέρα γιατρέ. Χαχά ! . .
Η Νίτσα ! . . Τώρα μόλις ανέβηκεν απάνω. Το ξέ-
ρετε πως δεν κοιμήθηκε διόλου απόψε ;

ΙΟΥΛΙΑ

Το υποθέτω. Με την εντύπωση της μουσικής δε
θα μπορούσε να κοιμηθεί. Της έκαμε τόση εντύπω-
ση ! . . — Τι θα κάμωμε γιατρέμου με τις αγρου-
πνιές αφτού του κοριτσιού ;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Γιατί δεν πέρνει τις σκονίτσες που της έδωκα σαν
πλαγιάζει ;

ΤΖΟΝΗΣ

Αφού η ίδια δε θέλει να κοιμηθεί εσείς μου θέ-
λετε να πάρει σκόνες ! . . Ούτε καν γδύθηκεν από-
ψε ! Είρτα και τη βρήκα προ ολίγου ακόμα με το
φόρεμα που φορούσε χτες βράδυ και διάβαζε . . .

ΓΙΑΤΡΟΣ

Σας είπα, η Νίτσα, πρέπει να παντρεφτεί. Αφτές
οι αγρουπνιές, αφτές οι ζάλες, αφτές οι νεβρικές τα-
ραχές που παθαίνει, όλα είναι σχετικά με την παν-
τριάτης . . . Όλα ελπίζω να πάψουν άμα παντρε-
φτεί. Ο οργανισμός της δεν έχει απολύτως τίποτα.
Έχει υγιέστατο οργανισμό. Του κάκου λοιπόν γρά-
φομε ρετσέτες και χαλούμε και το στομάχι της.

ΙΟΥΛΙΑ

Τι έφκολα που τα λές γιατρέμου ; . . Να παντρεφτεί η Νίτσα . . . Ποιός είπεν όχι ; . . Το κακό όμως είναι που η Νίτσα δε θέλει να παντρεφτεί.

ΤΖΟΝΗΣ

Ούτε ν' ακούσει γιάντρα.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Έχετε λάθος. Η Νίτσα δε θέλει να παντρεφτεί γιατί δε θέλει να πάρει αφτούς που της βρίσκειτ' εσείς.

ΙΟΥΛΙΑ

Γιατρέμου, έχεις λάθος, εσύ. Κάθισε σε παρακαλώ. (Καθίζουν όλοι) Ο Θόδωρος, καθώς ξέρεις, επίμενε να της δώσει το Βανέλη. Η Νίτσα δε θέλησε. Θέλησε το Νίκο.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Μάλιστα.

ΙΟΥΛΙΑ

Αλλά δε θέλησεν ο Νίκος . . .

ΓΙΑΤΡΟΣ

Μόνο ο Νίκος δεν είναι στον κόσμο. Αφησετέτηνα να εκλέξει το σύζυγότης. Η Νίτσα δεν είναι παιδί. Είναι γυναίκα πιά.

ΙΟΥΛΙΑ

Κι' αφτό της το είπαμε. Πες Τζόνη . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Της το είπαμε.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ξέρω το Θόδωρο.

ΙΟΥΛΙΑ

Απατάσαι, γιατρέμου. Ο Θόδωρος ο καημένος υποφέρει να τη βλέπει έτσι, σ' αφτή την κατάσταση. Ο Θόδωρος είναι πρόθυμος σήμερα να δώσει την συγκατάθεσήτου αν αρέσει της Νίτσας κανένας νέος.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ναί. Άλλ' έτσι, εδώ, κλεισμένη, πως θα τον έβρει; Σας είπα και άλλοτε να κάμετε ένα ταξίδι. Άλλοτε δεχόσαστε τόσο κόσμο. Πηγαίνατε κάθε λίγο στην Ευρώπη. Γιατί δεν πηγαίνατε λίγο στο Παρίσι, στη Λόντρα, να μπει, να βγει μεσ' τον κόσμο ; Ένα ταξίδι, θα την ωφελήσει πάντα, όπως κι' αν είναι. . .

ΙΟΥΛΙΑ

Το κακό είναι που δε θέλει να πάει με τον πατέρατης.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ας πάει μαζίσας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ο Θόδωρος πάλι φοβάται να την αφήσει μονάχη.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Που είναι ο Θόδωρος, να του μιλήσω, εγώ ; Βγήκε ;

ΙΟΥΛΙΑ

Όχι. Είναι στην τραπεζαρία και προγευματίζει.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Καλά θα είναι να τον δούμε.

(Η Ιουλία χτυπά το κουδούνι. Ένας υπηρέτης.)

ΙΟΥΛΙΑ

Δες, Γιάνη. Έφυγεν ο κύριος ; Τον θέλει ο γιατρός.

(Ο υπηρέτης φεύγει.)

ΤΖΟΝΗΣ

Αφτό που λέγει ο γιατρός είναι το μόνο. Ένα ταξιδάκι. Ένα ταξιδάκι με τη θεία. Εγώ εφχαρίστως σας συνοδέβω.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Και μοναχήτης ακόμη, αν θέλει, αφήσετέτην να πάει.

ΤΖΟΝΗΣ

Τις η ανάγκη ; Τη συνοδέβω εγώ. Η Νίττα είμαι βέβαιος που αφτό θα το θελήσει. Έπιασε τώρα αληλογραφία μ'ένα σωρό κόσμο στην Ευρώπη που θα εφχαριστηθεί να τους δει και προσωπικώς. Ότι βιβλίο διαβάσει αμέσως και γράφει στον συγγραφέατου. Γιά όποιον καλιτέχνη ακούσει αμέσως και γράμα στο ταχυδρομείο . . .

(Μπαίνει ο Θόδωρος),

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΤΖΟΝΗΣ — ΙΟΥΛΙΑ — ΓΙΑΤΡΟΣ — ΘΟΔΩΡΟΣ

ΘΟΔΩΡΟΣ

Καλημέρα, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Καλημέρα, Θόδωρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Τί έχομε πάλι ;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Τα συνειθισμένα. Σε φώναξα να σκεφτούμε λίγο γιά τη Νίτσα.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Μπορείς να μου κάψεις εδώ αφτά τα βιβλία ; Να, ποιό είναι της Νίτσας το γιατρικό.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Εγώ δεν είμαι αφτής της γνώμης. Γιά μένα το γιατρικό της Νίτσας είναι η παντριά. Κ'επειδή δε θέλει, θα κάμεις καλά να την αφήσεις να κάμει κανένα ταξιδάκι στην Ευρώπη ίσως αλλάξει γνώμη. Το ταξείδι έτσι κ'έτσι θα την ωφελήσει πάντα.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Μοναχήτης ; Ποτέ ! Η Νίτσα κατά που γίνηκε είναι ικανή να κάμει καμιά τρέλα και να με εξεφτελήσει. Καλίτερα άρωστη και να κρατά τη θέσητης παρά να μ'εξεφτελίσει γιά να γιάνει.

ΙΟΥΛΙΑ

(Δυσαρεστημένη.)

Μακάρι, σαν τη Νίτσαμας, να είτανε όλα τα κορίτσια.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Έχεις άδικο, Θόδωρε. Η Νίτσα έχει ψυχή εβγενικιά και περίφρανη. Δεν πρέπει να φοβάσαι το παραμικρό.

ΤΖΟΝΗΣ

Εγώ, εγγυούμαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Εσύ, να μου κάμεις τη χάρη, να σωπαίνεις. Δε σου πέφτει λόγος.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Τότε κατάφερέτηνα να πάτε μαζί.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Αφτό, μάλιστα. Και το επιθυμώ και χρέος έχω να το κάμω. Όποτε θέλετε είμαι έτοιμος.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Και να της αφήκεις και μιά σχετική ελεφτερία.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Δυστυχώς είναι περισσότερο αφότι πρέπει λέφτερη. Δεν την εμποδίζω σε τίποτα. Προ πολλού έπαφα μάλιστα να της μιλώ και για παντριές. Την αφίνω μοναχή της ν'αποφασίσει. Αλλά δε θα της επιτρέψω και τίποτα που να μου προσβάλει την υπό-

ληψήμου. Ο κόσμος έχει πλήθος νέους πλούσιους και φτωχούς από οικογένεια. Ας είναι και επιστήμονες. Ας εκλέξει. Ότι μου πείτε σωστό, είμαι έτοιμος να το παραδεχτώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Αν πάει με τη μητέρατης και με τὸ Τζόννη, δεν την αφίνεις ;

ΘΟΔΩΡΟΣ

Τίποτα ! Τίποτα ! — Αν ξέρεις καμιά άλλη ρετσέτα κατάλληλη για την αρώστιατης γράψετην. Αλλά εγώ, πάλι σου λέγω, γιατρέ, πως την αρώστια την κολά απ'αυτούς τους διαβόλους . . . (Δείχτει τα βιβλία)
Σας χαιρετώ.

(Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΖΟΝΗΣ — ΙΟΥΛΙΑ — ΓΙΑΤΡΟΣ και ΝΙΤΣΑ

ΓΙΑΤΡΟΣ

(Σηκώνεται να φύγει.)

Όπως σας έλεγα ! . . Ο Θόδωρος είναι πάντα Θόδωρος ! — Προσπαθήσετε να μην την αφίνετε ν'αγρουπνά. Βάζετέτην στο κρεβάτιτης και δίνετέτης τη σκόνητης. Προσπαθήσετε και να βγαίνετε όσο μπορείτε περίπατο μαζίτης. Να φέρνετε κόσμο σπίτσας. Να πηγαίνετε σε βραδιές, σε θέατρα, σε χορούς. Της είχα διατάξει και ψυχρολουσίες το πρωί.

Και λίγη γυμναστική. Και χλιαρά λουτρά. Τα κάνει ;

(Μπαίνει η Νίτσα ζωηρή, ντυμένη με πολύ χάρη).

ΝΙΤΣΑ

Καλημέρα, γιατρέμου.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Καλημέρα τρελοκόριτσο. Τι μαθαίνω πάλι ;

ΝΙΤΣΑ

Τι, γιατρέμου ;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Μου λέγει η μαμάσου πως έχομε πάλι συχνά α-
γρυπνιές, διαβάσματα, πονοκεφάλους, ζαλάδες, νέ-
βρα . . .

ΝΙΤΣΑ

Το ένα φέρνει τ'άλλο, γιατρέμου.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Και την κούρα, που είπαμε, τι την κάνωμε ;

ΝΙΤΣΑ

Προς τί η θεραπεία, γιατρέμου, αφού μου αρέσει
νάμαι άρρωστη ;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Αφτό ίσα ίσα είναι η αρώστιασου, να θες ν'άσαι
άρρωστη.— Δε μου λές, σε παρακαλώ, τι εφχαρίστη-
ση αισθάνεσαι ν'άσαι άρρωστη ;

ΝΙΤΣΑ

Να σου τοπώ, γιατρέμου. Βρίσκω πως είμαι κα-
λίτερα με τους πονοκεφάλους, με τις ζαλάδες και με
τα νεβρικάμου παρά με τις συναναστροσφέςμας και
με τον κοινωνικόμας βίο.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Προ ολίγου μιλούσαμε με τον πατέρασου και εί-
τανε της γνώμης να κάνετε κανένα ταξείδι στην Ευ-
ρώπη. Ένα ταξείδι θα σε ωφελούσε πολύ.

ΝΙΤΣΑ

Προτιμώ τη μοναξιάμου, γιατρέμου, από τα τα-
ξείδια του πατέραμου. Σας βεβαιώνω που μοναχή
μου είμαι πίο εφτυχής. Είναι μερικοί πόνοι σαν τους
δικούσμου, που έχουν μέσατους μιά μεγάλη απόλα-
ψη. Την απόλαψη του λεφτερωμού από τη σκλα-
βιά.

ΙΟΥΛΙΑ

Κανείς, παιδίμου, δεν σου εμποδίζει την ελευθε-
ρίασου. Έχεις άδικο να μας θεωρείς γιά τυράνου
σου. Όλοι σ'αγαπούμε και υποφέρομε να σε βλέ-
πομε να πάσχεις.

ΝΙΤΣΑ

Εγώ δεν κατηγορησα κανένα. Εσείς φερτήκατε
προς εμένα σαν μιά κοινωνική μητέρα και ο πατέ-
ραμου σαν ένας κοινωνικός πατέρας και ο Νίκος,
ο φίλοσμου σαν ένας κοινωνικός άνθρωπος. Λίγο

πολύ, παραπάνω η παρακάτω, ότι κάματε, όλου σας, το κάματε γιατί η κοινωνία έτσι σας το διάταξε και το κάματε από κοινωνική αγάπη γιά μένα. Εσείς λοιπόν δεν φταίετε. Φταίει η κοινωνία. Κι' απ' αφτήν ζητώ να λεφτερωθώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Γιατί να μη θέλεις και σύ να συμμορφωθείς με την κοινωνία, Νίτσα, όπως όλου σας ; Γιατί να θέλεις εσύ να κάνεις εξαίρεση ;

ΝΙΤΣΑ

Γιατί, γιατρέμου, εγώ ανατράφηκα πίο φυσικά και πίο αληθινά και νωρίς νωρίς σκόνταψα σ' αφτή την κοινωνία, την αντίκρυσσα, τη συλογίστικα και κατάλαβα που είναι μιά ψεφτιά.

ΓΙΑΤΡΟΣ

(Βλέποντας συλογισμένος τα βιβλία).

Έχει δίκιο ο πατέρας σου.

ΤΖΟΝΗΣ

Εγώ, γιατρέ, βρίσκω, που είναι όλα τόσο στραβά καμομένα στον κόσμο που γιά να πάμε ίσια πρέπει να περπατούμε ανάποδα.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ίσως. — Μ' αφτό όμως η ασθένεια της Νίτσας δεν αλλάζει κι' η θεραπεία είναι εκείνη που σας είπα. Σας χαιρετώ.

(Ο γιατρός φεύγει. Η Ιουλία τον ακολουθά).

ΤΖΟΝΗΣ

(Περπατώντας σκεπτικός.)

Όμως ένα πράμα βρίσκω σωστό, σωστότατο, απ' όλα όσα είπεν ο γιατρός, το ταξείδι. Υπόθεσε που καταφέρναμε τον πατέρα σου να μας αφήσει να πάμε μαζί γιά μερικό καιρό στο Παρίσι ; τι λές ; πάμε ;

ΝΙΤΣΑ

Ακούς ; Τρελένομε γιά το Παρίσι.

ΤΖΟΝΗΣ

Υπόθεσε όμως ότι ο πατέρας σου δε θέλει να μας αφήσει ; . .

(Χτυπά η πόρτα.)

ΝΙΤΣΑ

Εμπρός.

(Μπαίνει ένας υπηρέτης και δίνει μία κάρτα στη Νίτσα.)

ΝΙΤΣΑ

(Χαρούμενη).

Ο Λάρια ! Ας έλθει.

(Ο υπηρέτης φεύγει, η Νίτσα πέρνει το Τζόνη από το χέρι και τρέχοντας σαν παιδί τον βγάζει έξω από την άλλη πόρτα.)

ΤΖΟΝΗΣ

Θα είμαι στο σαλονάκι.

(Ενώ ο Τζόνης φεύγει έρχεται ο Λάρια, νέος τριανταπέντε χρονώ, ξανθά σγουρά μαλιά, μεγάλα ζωηρά μάτια, καλιτεχνική φυσιογνωμία.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΝΙΤΣΑ και ΛΑΡΙΑ

ΛΑΡΙΑ

(Υποκλινόμενος)

Δεσποινίς ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Δίνοντας το χέρι της)

Χαίρετε, κύριε Λάρια.

(Ο Λάρια προχωρεί φιλά το χέρι της Νίτσας και υποκλίνεται πάλι)

ΛΑΡΙΑ

Δεν έχω λόγους αρκετούς, δεσποινίς, να σας εφχαριστήσω διά το ευγενές ενδιαφέρον που λάβατε γιά μένα. Είναι μεγάλη τιμή μου και είναι να πώ η μόνη εφχαρίστηση που είχα σ'αφτή την πόλη.

ΝΙΤΣΑ

Δεν έκαμα παρά να εκφράσω ειληκρινά εκείνο που αισθάνθηκα, κύριε Λάρια, και να συντελέσω να σ'ακούσει το κοινό μας και μιά δέφτερη φορά. Καθήσετε, παρακαλώ.

(Η Νίτσα και ο Λάρια καθίζουν στον καναπέ.)

ΝΙΤΣΑ

Ακόμα είμαι γεμάτη από την χτεβραδινή απόλαψη. Λίγο ακόμα και θα με βρίσκατε και με το χτεβραδινόμου φόρεμα. Δεν έκλεισα μάτι γιά να μη διακόψω το ζωντανό όνειρο.

ΛΑΡΙΑ

(Έκπληκτος και κατενθουσιασμένος.)

Πως είναι δυνατό ; . . Σας βεβαιώνω με σαστίζετε... Τόσο πολύ αγαπάτε τη μουσική ;

ΝΙΤΣΑ

Όχι μόνο τη μουσική αλλά και κάθε καλιτεχνία. Το μόνο πράγμα που αγαπώ πιότερο από την τέχνη είναι η αλήθεια.

ΛΑΡΙΑ

(Κυτάζει περίεργος τη Νίτσα.)

Βέβαια η αλήθεια . . . Αλλά ποιά αλήθεια ; . . Τι ενοείτε με την αλήθεια ;

ΝΙΤΣΑ

Ενοώ τη γνώση τη θετική και την πραγματική.

ΛΑΡΙΑ

Και ποιός σας λέγει, δεσποινίς, ότι η τέχνη δεν είναι η υπέρτατη αλήθεια ;

ΝΙΤΣΑ

Αφού είναι τέχνη ; φαντασία ; . . .

ΛΑΡΙΑ

Και ποιός μας λέγει, δεσποινίς, που η φαντασία δεν είναι μία ανώτερη λογική, μιά λεπτότερη αντίληψη των πραγμάτων, μία ποιό βαθειά κρίση περι του κόσμου ; Είναι δυνατό ο τεχνίτης να βρίσκει αρμονίες και χρωματισμούς και σχήματα που να μην

είναι πούπετα ; Εγώ. σας βεβαιώνω, σαν παίζω ένα κομάτι δεν είμαι πιά στον κόσμο που ξέρω, δεν έχω πιά τις πέντε αισθήσεις που μοῦδωκεν η φύση . . . Είμαι σέναν άλλο κόσμο κ'έχω και μιά άλλη αίσθηση . . . κάτι που δεν είναι ακόμα ξεκαθαρισμένο και ορισμένο μέσα μου . . . μα είναι και υπάρχει . . . και βλέπει και ακούει και αισθάνεται αληθινά . . . και είναι ωραίο . . . είναι ωραιότερο . . . όλο και ωραιότερο όσο πióτερο εργάζεται ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Με θαυμασμό.)

Βέβαια ! Βέβαια ! . . Κ'εγώ η ίδια χωρίς να είμαι καλλιτέχνις, αισθάνομαι σαν ακούω μιά ωραία μουσική, σαν βλέπω μιά ωραία ζωγραφιά, σαν διαβάζω ένα ωραίο ποίημα, αισθάνομαι τον ίδιο υπέροχο, με την ίδια της τέχνης υπεραίσθηση. Μα όταν βρώ μιά αλήθεια που δεν την είξερα, όταν γνωρίσω μιά γνώση που δεν τη γνώριζα, με τα μέσα τά σωστά και τα χεροπιαστά της επιστήμης, με τα μέσα τα δοκιμασμένα και αλάνθαστα, τότε αισθάνομαι κάτι ανώτερο από την απόλαψη της τέχνης μέσα μου, αισθάνομαι σαν ν'αποκτώ θεία δύναμη και σκέφτομαι που θάρτη μιά μέρα να είναι ο άνθρωπος ο Θεός του ουρανού και της γής !

ΛΑΡΙΑ

(Εκπληκτος).

Σας βεβαιώνω, δεσποινίς, με εκπλήτετε με την ω-

ραίαςας αφτή αντίληψη του ωραίου και του αληθινού ! Το ζήτημα όμως είναι ποιός από τους δυό, ο τεχνίτης, γιά ο σοφός, είναι εφτυχέστερος ; Λένε που όσο πióτερο κανείς γνωρίζει τόσο είναι δυστυχέστερος. Ενώ η τέχνη είναι μιά απόλαψη πάντα καινούρια, άπειρη κι'ατέλειωτη !

ΝΙΤΣΑ

(Σκεπτική).

Τη δυστυχία, νομίζω, κύριε Λάρια, τη δημιουργεί η πρόληψη, η πλάνη κ'η ψευτιά που μας κληρονομήσανε αιώνες πρόγονοίμας βουτημένοι στην αμάθεια!.. Εγώ τουλάχιστο λυπούμαι όταν δε γνωρίζω, και αναγκάζομαι να λέγω και να κάνω ψέματα. Και χαίρομαι όταν κάτι μάθω, όταν κάτι κάμω αληθινό. Ζωή είναι να αισθάνεσαι τον κόσμο τον πραγματικό, τη φύση την αληθινή, τη ζωντανή ζωή των άλλων γύροσου και να αισθάνεσαι που είσαι κατιτί πραγματικό, αληθινό και ζωντανό μεσ'την αιώνια, παγκόσμια εξέλιξη ! . .

ΛΑΡΙΑ

Είσθε θαυμασία, δεσποινίς ! Και σας θαυμάζω τόσο πióτερο όσο σκέφτομαι πως μπορείτε με τέτοιες ιδέες, με μιά του κόσμου τόσο θετική και γενική αντίληψη, να ζείτε μέσα σε μιά τέτοια περιορισμένη κοινωνία κι'απολίτιστη ! . .

ΝΙΤΣΑ

Α ! φίλεμου, είναι κάμποσος καιρός που περιορί-

σα την κοινωνία μου μεσ' το δωμάτιο αφτό που βλέπετε! Οι συγγενείσμου, οι φίλοιμου, είναι αφτοί που βλέπετε. (Δείχτει τα βιβλία της.) Καμιά φορά αφού τους διαβάσω, τους γράφω κι'όλας και μου γράφουν. Όσο τους διαβάζω τόσο πιότερο τους αγαπώ.

ΛΑΡΙΑ

Αλλ' η ζωή αφτή δεν είναι, δεσποινίς, η πραγματική ζωή, η τέλεια, που μιά γυναίκα, ένας άνθρωπος, πρέπει να ζήσει μέσα στην παγκόσμια ύπαρξη. Η ζωήσας, επιτρέπατέμου να σας το πώ, είναι ένας απλούστατος ιδανισμός, μιά μπορεί να πεί κανείς πνευματική φυτοβίωση. Όσο ωραία κι' αν σας φαίνεται, είναι μισή ζωή, μονομερής. Είναι μιά κατάδικη στην αναισθησία, στην αχρηστία και στην άγνοια. Σας φαίνεται ωραία γιατί δεν εγνωρίσετε, δεν αισθανθήκετε, δεν εζήσετε την πραγματική ζωή. Σας φαίνεται ωραία γιατί ίσως τίποτα δε σας εφχαριστεί τριγύρωσας . . . Γιατί ίσως δοκιμάσετε αποτυχίες, πίκρες, απογοήτεψες στον κόσμο που ζήσετε . . .

ΝΙΤΣΑ

(Λυπημένη.)

Αφτό... είναι αλήθεια . . . (Μικρή σιωπή.) Μα πιστέβετε πως τάχα στις μεγάλες κοινωνίες θα είμουνα καλίτερα ; . . . Πιστέβετε πως οι κοινωνικοί θεσμοί κι' οι πιό πολιτισμένοι και προοδεμένοι θα μπορούσανε να ικανοποιήσουν της ψυχήςμου τα ιδανικά ;

ΛΑΡΙΑ

Δεν υπάρχει αμφιβολία, δεσποινίς.

ΝΙΤΣΑ

(Μελαγχολική.)

Εγώ δεν το πιστέβω . . . (Μικρή σιωπή.) Το λάθος το μεγάλο, φίλεμου, είναι που βύζαξα το γάλα το αγνό και το παχύ της μεγάλης εποχής του κόσμου, της αρχαίας Ελληνικής. Που μείθρεψε ο δάσκαλόσμου με την ποιήσήτης και με τη φιλοσοφίατης. Το λάθος το μεγάλο είναι που με μεγαλόσανε οι γονείσμου σχεδόν μονάχη με τη φύση την ωραία και με τα μαθήματάμου, με δυό μεγάλες αλήθειες δηλαδή την εξωτερική και την εσωτερική. Και το δυστύχημα είναι που η κοινωνία ξεγυμνώθηκε πολύ γλήγορα, πολύ απότομα, μπροστάμου και φανήκανε τα σάπια μέλητης. Τώρα που γνώρισα τι έχω και που γνώρισα τι θέλω μπαίνω μεσ τον εαφτόμου και τον ρωτώ τι είμαι κι' ο εαφτόσμου μ'απαντά, — η επανάσταση ! Ποιά κοινωνία όσο μορφωμένη, όσο χειραφετημένη κι' αν είναι μπορεί να βαστάξει στις αλήθειας την επαναστατική δύναμη ; — Καμιά ! . .

ΛΑΡΙΑ

Και ποιά ζωή μπορεί να ζήσει, δεσποινίς, δίχος την κοινωνία ; — Καμιά ! . .

ΝΙΤΣΑ

Κι'αφτό σωστό ! . . . (Η Νίτσα μιλά και διακόπτεται σαν να της είρτε ζάλη). Εμπρός λοιπόν . . . να φτιάσωμε τη νέα κοινωνία . . . που αρμόζει στη ζωή . . . Να τη φτιάσωμε . . . απάνω στην αλήθεια . . . στην αλήθεια . . . (Πιάνει το κεφάλι της και πέφτει στον καναπέ). — Με συγχωρείτε . . . Αχ ! . . .

ΛΑΡΙΑ

(Τρομαγμένος την πιάνει από τα χέρια και τη σηκώνει).
Τι επόθετε ; . . . Τι έχετε ; . . .

ΝΙΤΣΑ

(Ζαλισμένη με γερμένη κεφαλή).
Το παθαίνω . . . συχνά.

(Δείχτει ένα μπουκαλάκι στο γραφείο της μέσης απάνω).

ΛΑΡΙΑ

(Δεν το βλέπει)

Να φωνάξω, δεσποινίς, κάποιον . . .

ΝΙΤΣΑ

Όχι. (Δείχτει το μπουκαλάκι). Εκεί . . . Εκεί . . .

(Ο Λάρια την αποθένει στον καναπέ και της φέρνει το μπουκαλάκι. Η Νίτσα το αρπάζει και το μυρίζεται δυνατά.)

ΝΙΤΣΑ

Αχ ! . . .

(Η Νίτσα ανασαίνει δυνατά. Ο Λάρια καθίζει κοντά της και την κρατεί. Εκείνη γέρνει και πέφτει απάνωτου. Τα χέρια της σφίγγουν

τα δικάτου. Μιά στιγμή φέρνει το χέρι του στο στόμα της και το δαγκώνει).

ΝΙΤΣΑ

Αχ ! . . . Σας πόνεσα, Λάρια ; . . . Μήμε συνερίζεσαι . . .

ΛΑΡΙΑ

Διόλου . . . Πως είσθε τώρα ;

ΝΙΤΣΑ

Καλύτερα . . . Είμαι καλά . . . Μου πέρασε . . .

(Ο Λάρια κάνει να τη σηκώσει και να την ακουμπήσει στον καναπέ. Εκείνη αντιστέκεται και τον κρατεί).

ΝΙΤΣΑ

Όχι . . . Εδώ είμαι καλά . . . Αφήστε με . . .

(Μένει ακουμπισμένη στο λεμότου).

ΛΑΡΙΑ

(Μη ξέροντας τι να κάνει)

Αλλά σεις πάσχετε λοιπόν . . . Να φωνάξω τη μητέρα σας . . .

ΝΙΤΣΑ

Όχι . . . Δε θέλω κανένα . . . (Ανασηκώνεται και κοιτάζει το Λάρια στα μάτια). Δε θέλω κανένα . . . Σεις είστε ο καλύτερος μου φίλος, Λάρια ! . . . Σε δυσκορεστεί που είμαι κοντά σου ; . . . Δεν είσαι, Λάρια, η τέχνη ; . . . Δεν είμαι η αλήθεια ; . . .

ΛΑΡΙΑ

(Σαστισμένος)

Ναί . . . αλλά . . . διάβολε ! . .

(Κάμνει να σηκωθεί)

ΝΙΤΣΑ

(Τον αγκαλιάζει με μανία και τον φιλά)

Όχι ! . . Όχι . . . Όχι ! . . Δε θα φύγεις ! . .

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

“ Ν Ι Τ Σ Α ”

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Καλιτεχνικότατο σαλόνι στο apartemán της Νίτσας στα Παρίσια.
Δίπλα τραπεζαρία.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΤΖΟΝΗΣ και ΝΙΚΟΣ

(Μέσα στην τραπεζαρία συμπόσιο, γέλοια, φωνές, εδθυμία. Η σκηνή
κατ' αρχάς χωρίς κανένα.)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

(Από μέσα.)

Στην υγεία, κύριοι, του ασπόνδου εχθρού των μι-
κροβίων !

ΑΛΛΕΣ ΦΩΝΑΙΣ

Στην υγεία του αγαπητού Μαρτέν! Στην υγεία του!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

Σας εφχαριστώ, κύριοι. Έφκομαι όλα τα παλάτια,
όλοι οι στρατόνες, όλα τα οπλοστάσια, όλοι οι ναύ-
σταθμοί, όλα τα θωρηκτά, όλα τα βουλευτήρια, όλα
τα δικαστήρια, κι' όλες οι φυλακές να μετατραπούν
ταχύτατα εις μικροβιολογικά εργαστήρια !

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ

Ζήτω η κυβέρνηση των μικροβίων ! Ζήτω το δικαστήριο των μικροβίων ! Ζήτω ο πόλεμος των μικροβίων !

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ

Ζήτω !!

(Μπαίνει ένας υπηρέτης με στολή και πηγαίνει μ.ά κάρτα προς την τραπεζαρία. Σε λίγο βγαίνει ο Τζόνης με την πεσέτα στο λαιμό και τρέχει προς την πόρτα, Ακούονται φιλήματα και φωνές απ'έξω. Μπαίνει ο Τζόνης κρατώντας απ'το χέρι το Νίκο,)

ΤΖΟΝΗΣ

(Χαρούμενος και ζωηρός.)

Βρε το διάβολο ! Τι καλά πούκαμες ν'άρτεις να μας δείς ! . . Αλλά σε βλέπω, βρε παιδί, σα χαλασμένο . . . Μήπως άρπαξες τον κίτρινο πυρετό εκεί κάτω ; . . Έλα ! . . Να σου δώκω εγώ μιά σαμπάνια να σιάξουν τα κέφιασου . . .

(Ο Νίκος κοιτάζει τριγύρωτου σαν παραλογιασμένος. Ακούονται μέσα γέλοια και φωνές.)

ΝΙΚΟΣ

Τι είναι εκεί ;

ΤΖΟΝΗΣ

Είναι η Νίτσα με τους φίλουσ της.

(Ο Νίκος στραβοκοιτάζει το Τζόνη σκυθρωπός.)

ΤΖΟΝΗΣ

Α ! . . Τι νόμισες παρακαλώ ; Ξέρεις ποιοί είναι αφοί εκεί μέσα ; Είναι ο ανθός, παιδίμου, της τέ-

χνης, της φιλολογίας και της επιστήμης. Ο ανθός ! Τα μεγαλείτερα κεφάλια του Παρισιού και του κόσμου όλου ! Κάτσε εδώ να σου τα πώ να μη κάμεις καμιά ανοησία . . .

(Τον πέρνει και καθίζουν σε δυό καρέγες κοντά κοντά γόνατο με γόνατο.)

ΤΖΟΝΗΣ

(Εξακολουθεί.)

Εκεί, παιδίμου, είναι ο ποιητής Ανατόλ. Θα τον έχεις ακουστό. Είναι ο ζωγράφος Λεκλέρ, ο δραματικός συγγραφέυς Ντισόν. Είναι ο καθηγητής του ηλεκτρισμού Τουλά, ο φιλόσοφος Πασέ. Είναι ο καθηγητής της χημείας, ο Μαρτέν. Ο καθηγητής της ζωολογίας . . . πες τον εσύ . . . Μα ακούς ; η δεν ακούς ;

ΝΙΚΟΣ

Εγώ θέλω μόνο τη Νίτσα.

ΤΖΟΝΗΣ

Είναι βέβαια κ'η Νίτσα. Η Νίτσα είναι το πάν ! Να τη δείς τι ωραία γυναίκα που γίνηκε ! Θεά ! . .

ΝΙΚΟΣ

(Ζοφερός.)

Κι' ο Λάρια ;

ΤΖΟΝΗΣ

(Περιφρονητικά)

Α ! . . Αφτόν τον ξεκάναμε . . . Ο Λάρια είτανε ένας τυχοδιώκτης ! . . Ένας άθλιος ! . .

ΝΙΚΟΣ

Και τώρα . . . Τι κάνει η Νίτσα ;

ΤΖΟΝΗΣ

Ζοῦμε εδώ. φίλεμου, θεία ! Έχουμε τούς φίλους-
μας, όλο και καλούς φίλους ! Ανθρώπους αξίας !
Τις διασκέδασεσμάς. Τις φιλολογικέσμάς συνανα-
στροφές. Τις καλλιτεχνικέσμάς βραδιές. Τις εξοχέσμάς.
Τα θέατραμάς. Δε μας λείπει τίποτα !

ΝΙΚΟΣ

Και δε θυμάται καθόλου τη μητέρατης ; Δεν την
τύπτει η συνείδησητης για τον πατέρατης ;

ΤΖΟΝΗΣ

Με τη μητέρατης έχει τακτική αλληλογραφία. Ό-
σο για το θείο . . . ο θείος, φίλεμου, έκαμε μιά με-
γάλη ανοησία ν' αποθάνει από αποπληξία γιατί έφυ-
γε η Νίτσα με το Λάρια . . .

ΝΙΚΟΣ

(Σφίγγει άγρια το χέρι του Τζόνη.)

Τζόνη ! Εγώ είρτα εδώ με απόφαση για να σώσω
τη Νίτσα από αυτό το βόρβορο που έπεσε ! . . . Τ'α-
κούς ; ! . . . Είρτα να τη σώσω ! ! !

ΤΖΟΝΗΣ

(Πετιέται επάνω φοβισμένος.)

Α ! . . . Α ! . . . Α ! . . . (Χτυπά ένα κουδούνι. Έρχεται ένας υ-
πηρέτης) Έλα δώ, Ζοζέφ. (Προς το Νίκο). Δόσμου σε πα-

παρακαλώ αφτό το παιχνιδάκι που βαστάς επάνω
σου . . . Εσύ βλέπω είρτες εδώ με κακό σκοπό.

ΝΙΚΟΣ

Τζόνη ! Μην παίζεις μαζίμου ! ! !

ΤΖΟΝΗΣ

Ζοζέφ, πιάστονα σε παρακαλώ . . .

(Ο Ζοζέφ πιάνει το Νίκο. Ο Νίκος με μιά σπρωξιά τον τι-
νάζει μακριάτου.)

ΤΖΟΝΗΣ

Πρόσεχε Ζοζέφ. (Πηγαίνει να χτυπήσει και πάλι το κου-
δούνι. Προς τον Νίκο.) Θα το δώκεις ;

ΝΙΚΟΣ

(Βγάζει ένα ρεβόλβερ από την τσέπητου και τó δίνει του Τζόνη).

Είσαι γελοίος ! . .

ΤΖΟΝΗΣ

Γελοίος ! Ξεγελοίος ! εγώ δε μπορώ να κουβεν-
τιάζω με ανθρώπους που έχουν τραγικούς σκοπούς
στο νούτους, κ'έχουν και την εκτέλεση πρόχειρη στη
τσέπητους. Πάρτο Ζοζέφ και δόστο στον κύριο όταν
θα φύγει . . .

(Ο Ζοζέφ πέρνει το ρεβόλβερ και φεύγει.)

ΝΙΚΟΣ

(Πέφτοντας καταβεβλημένος σ'ένα καναπέ.)

Τώρα πέμου, τί κάνει η Νίτσα μ'αφτούς τους
φίλους ;

ΤΖΟΝΗΣ

Περίεργη ερώτηση ! . . Τι θές να κάνει ;

ΝΙΚΟΣ

Πως ζεί μαζίτους ;

ΤΖΟΝΗΣ

Σαν που πρέπει να ζεί μιά γυναίκα, νέα, όμορφη, ξυπνή, γραμματισμένη, λέφτερη, με άντρες πρώτης τάξης ανθρώπους, καλλιτέχνες, ποιητές, επιστήμονες, σοφούς, που τους αρέσει, που τους εκτιμά και που τους αγαπά. Όλοι αφτοί, που βλέπεις, φίλεμου Νίκο, αξίζουν ο καθένας τους ολόκληρη μιά οικογένεια, ολόκληρο ένα έθνος, ολόκληρη μιά κοινωνία ! Και όλοι αφτοί . . .

ΦΩΝΕΣ

(Από μέσα)

Εύγε ! Εύγε ! Εύγε !

(Ο Νίκος γυρίζει και ακούει προς την τραπεζαρία, ο Τζόνης διακόπτει την ομιλία).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

(Από μέσα.)

Το μόνο πράμα που θα σώσει την ανθρωπότητα είναι να γείνουν όλα ένα ! Ένας λαός, ένα κράτος, ένα πολίτευμα, ένα μέτρο, ένα ζύγι, ένα νόμισμα, μιά γλώσα, ένας νόμος, μιά ηθική ! — Η ενοποίηση !

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ

Ζήτω η ένοποίηση ! Ζήτω . . .

ΝΙΚΟΣ

Ποιός είναι αφτός που μιλούσε ;

ΤΖΟΝΗΣ

Ένας Αμερικανός κοινωνιολόγος, Ουίλλιαμ ονομαζόμενος. Άκουσες τι σοφά λόγια που είπε ; — Τι σουΐλεγα λοιπόν ; Έλεγα που όλοι αφτοί λατρέβουν τη Νίτσα. Την έχουν πιότερο από αδερφήτους, πιότερο από γυναίκατους, πιότερο από ερωμένητους ! Την έχουν για το ιδεώδες της γυναίκας ! . . Σαν ένα υπεράνθρωπο της φύσης καλλιτέχνημα ! . .

ΝΙΚΟΣ

Θέλεις να με πείσεις ότι η Νίτσα δεν παρεκτρέπεται ;

ΤΖΟΝΗΣ

(Γελόντας)

Εδώ, παιδίμου, παρεκτροπή θεωρείται ο γάμος... Παρεκτροπή θεωρείται να μην έχει σχέση μιά γυναίκα μέναν άντρα . . . Παρεκτροπή θεωρείται ακόμα και το να ερωτέβεται κανείς . . . Αν εννοείς αφτές τις παρεκτροπές, η Νίτσα, μπορώ με όρο να σε βεβαιώσω δεν παρεκτρέπεται!

ΝΙΚΟΣ

(Σηκώνεται στενοχωρημένος και περπατεί)

Και πότε μπορώ να τηνε δώ ;

ΤΖΟΝΗΣ

Αν υπόσχεσαι να είσαι φρόνιμος και τώρα ακόμα . . . Ακούω ησυχία μέσα. Θα πήγανε στο καπνιστήριο.

ΝΙΚΟΣ

Όχι . . . Καλύτερα άβριο. Θέλω να τηνε δώ μονάχη.

ΤΖΟΝΗΣ

Εν τούτοις, σε βεβαιώ, θα εφχαριστότανε να σέβλεπε. Άλλοτε σε αποστρεφότανε. Δεν ήθελε ν'ακούσει για σένα . . . Ενοείς ύστερα από εκείνα τα περιστατικά ! . . . Τώρα όμως, δε ξέρω, συχνά σε θυμάται. Λέγει που σε λυπάται. Που δεν έφταιες εσύ. Που όχι μόνο σε συμπαθεί αλλά και σε ευγνωμονεί.

ΝΙΚΟΣ

(Συγκινημένος).

Μου λές αλήθεια, Τζόνη ;

ΤΖΟΝΗΣ

Σου ορκίζομαι, στη Λιλίκαμου.

ΝΙΚΟΣ

Νομίζεις λοιπόν που είναι ελπίδα ; . .

ΤΖΟΝΗΣ

Τί ; Να σε δεχτεί ; Δεν έχει αμφιβολία.

ΝΙΚΟΣ

Όχι. Να την αποσπάσω από αφτό το φαύλο κύκλο που έμπλεξε ;

ΤΖΟΝΗΣ

Μπορείς από τώρα να είσαι βέβαιος περί του εναντίου. Το πολύ πολύ που θα κατορθώσεις είναι να μπείς και σύ στον κύκλο.

ΝΙΚΟΣ

(Με απέχθεια.)

Εγώ ; ! . . Ποτέ !

ΤΖΟΝΗΣ

Δικήσου δουλειά. — Εμένα πες μου τώρα αν θές να της πώ πως είσαι εδώ.

ΝΙΚΟΣ

Όχι. Μην της πείς τίποτα. Θα έρω άβριο. Πέ της μοναχά πως είμαι στο Παρίσι. Πέτης πως είρτα μόνο και μόνο για κείνηνα . . . Πέτης . . .

ΤΖΟΝΗΣ

Μη λές πολλά μην τα ξεχάσω . . . Άφησε μερικά να της τα πείς εσύ. Τώρα εγώ πάω να της πώ πως είσαι εδώ και κάμετε ότι θέτε μεταξύσας. — Εγώ ξέρεις δεν κάθομαι μαζίτους . . . Αφού φάμε το στρίβω και πάω στη Λιλίκαμου . . .

(Ο Τζόνης πηγαίνει προς την τραπεζαρία).

ΝΙΚΟΣ

Τζόνη . . . Μην της πείς τίποτα . . . Θα φύγω . . .

(Ο Τζόνης δίχως να γυρίσει να τον δει του γνέφει με τα χέρια του να κάτσει και μπαίνει στη τραπεζαρία. Ο Νίκος πέρνει βιαστικά το καπέλο του το βάζει και πηγαίνει ως την πόρτα όπου σταμα-

τα. Εκεί συλογάται μιά στιγμή, έπειτα στρέφει προς την τραπεζαρία βγάξει το καπέλοτου και χάσκει σαν να τον τραβά κάτι. Ενώ χάσκει μπαίνει η Νίτσα ζωηρή, πεταχτή, λαμπερή από χαρά και ομορφιά, με ένα ντεκολτέ μαγευτικότατο).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΝΙΤΣΑ και ΝΙΚΟΣ

ΝΙΤΣΑ

Νίκο ! . . Καλέμου Νίκο ! Τι καλά έκαμες και είρτες !

(Τον αρπάζει και τον φιλά. Ο Νίκος δέχεται το φίλημα σαν απολιθωμένος).

ΝΙΤΣΑ

(Τον κοιτάζει με συμπάθεια).

Δε μιλάς ;

ΝΙΚΟΣ

(Συγκινημένος)

Συχώρεσέμε Νίτσα ! . .

(Ο Νίκος θέλει να πέσει στα γόνατάτης. Εκείνη τον σηκώνει και τον φέρνει και καθίζουν στον καναπέ).

ΝΙΤΣΑ

Τι είναι αφτά που λές καλέ ; Εγώ να σε συχωρέσω ; . . Γιατί Νίκο ; . . Τι μούκαμες γιά να σε συχωρέσω ;

ΝΙΚΟΣ

Εγώ είμαι η αιτία της καταστροφήςσου ! . . Αν εγώ σέπερνα δε θα είσουνα σήμερα όπως είσαι ! . .

ΝΙΤΣΑ

(Ενθουσιασμένη.)

Μα εγώ είμαι η εφτυχέστερη του κόσμου γυναίκα ! . . Και το χρωστώ σε σένα, Νίκο . . . Εγώ σε ευγνωμονώ γιατί έγεινες αιτία να είμαι σήμερα λέφτερη, κυρία του εαφτούμου, απαλαγμένη από κάθε πρόληψη και υποκρισία κοινωνική ! . .

ΝΙΚΟΣ

(Με πάθος).

Ότι κι'άν είσαι . . . ότι κι'άν γίνηκε . . . είρτα, Νίτσα, να διορθώσω το σφάλμαμου... γιατί εγώ έκαμα το σφάλμα ! — Εγώ, Νίτσα, δεν έπαψα ποτέ, μιά στιγμή, να σ'αγαπώ. Αφότου μ'έδιωξες από το σπίτισου εγώ γίνηκα τέλεια δικόσου. Τίποτα ! Τίποτα πιά δε με χωρίζει από σένα... Είσαι το πάνμου ! Η ζωήμου κι'ο κόσμοςμου ! — Εκεί κάτω, στις Ιντίες, ούτε εργασία μπόρεσα πιά να κοιτάξω, ούτε ησυχία νάβρω . . . Έκαμα τα πιά επικίνδυνα ταξείδια γιά ν'απασχολήσω το μυαλόμου . . . γιά ν'απελπιστώ και να σε ξεχάσω Όσο πιότερο ζητούσα να σε βγάλω από την καρδιάμου τόσο εσύ χωνούσουνα πιά βαθειά μέσαμου. . . Όσο προσπαθούσα να σε σβύσω από την ενθύμησήμου τόσο εσύ εγέμιζες το νούμου ολόκληρο με την εικόνασου. — Όταν έμαθα που έφυγες άξαφνα στό Παρίσι μ'έναν αρτίστα . . . που τούρτεν αποπληξία του πατέρασου . . . η πρώτημου σκέψη, Νίτσα, είτανε να σκοτωθώ ! . . Υστερα τ'όριξα στο πιτό . . .

Είμουν σαν τρελός ! . . . Άλλ'όταν έμαθα που ζεις πιά λέφτερα εδώ με φίλους . . . που είσαι Νίτσα . . . (Ο Νίκος ξεσπά σένα μεγάλο κλάμα.) Εγώ!.. Εγώ ο άθλιος!.. είμαι η αιτία! . .

ΝΙΤΣΑ

(Συγκινημένη.)

Νίκο ! . . Μην κάνεις, Νίκο. σαν παιδί . . . Ησύχασε . . . Δεν έκαμες κανένα κακό . . .

ΝΙΚΟΣ

(Σκουπίζει τα δάκρυάτου και λέγει σε λίγο με απόφαση.)

Εγώ ! . . είρτα, Νίτσα, γιά να σε σώσω . . . Να σε σώσω η να σκοτωθώ!

ΝΙΤΣΑ

(Έκπληκτη.)

Αλλά . . . δε βλέπω, φίλεμου, να βρίσκομαι σε κανένα κίνδυνο γιά να με σώσεις. Δε βλέπω γιατί να σκοτωθείς ; Αν μ'αγαπάς πρέπει να χαρείς γιατί με βρίσκεις εφτυχή! . . Πρέπει να ζήσεις γιά να γείνεις πάλι ο καλόσμου φίλος σαν που είσουνα πριν . .

ΝΙΚΟΣ

(Απότομος.)

Δε θέλω, Νίτσα, να έχεις άλλους φίλους ! . . Δε θέλω να μ'έχεις φίλο καν και μένα ! . . Θέλω να σε πάρω και να σε πάω στη μητέραςου . . . Θέλω να σε ξαναφέρω στην κοινωνία και στην οικογένειάςου . . Να σου ξαναδώκω την τιμή που έχασες . .

ΝΙΤΣΑ

(Αποηγοητευμένη.)

Το λοιπόν, δεν έρχεσαι γιατί εσύ μ'αγαπάς, γιά τον εφτόσου, γιά τη δικήσου την εφτυχία και την απόλαψη . . . Έρχεσαι σαν ένας αντιπρόσωπος της κοινωνίας και της οικογένειάςμου . . . Σαν ένας δικαστής που μέκρινες και με καταδίκασες.. Σαν ένας εκτελεστής . . . Καλά . . . Αλλά τότε κ'έγώ έχω το δικαίωμα να σου ζητήσω τους τίτλουςου . . . Έχω το δικαίωμα να σε ρωτήσω με τι δικαίωμα εσύ μ'εδίκασες και με καταδίκασες ; . . με τι δικαίωμα εκτελείς ; . .

ΝΙΚΟΣ

(Γλυκός και σκεπτικός.)

Άκουσέμε, Νίτσα . . . Δεν είρτα ούτε να συζητήσω, ούτε να δικάσω, ούτε να εκτελέσω. . . Είρτα γιάτί κάτι μέσαμου μέβιαζε να έρτω. — Είναι γιάτί σ'αγαπώ ; . . Είναι γιάτί πάντα ελπίζω πως θα μένει μεσ τή ψυχήςου κάτι από την παλιάσου αγάπη. Είναι γιάτί αιστάνομαι ένα ανώτερο καθήκον, φιλικό, κοινωνικό, εθνικό, όπως θέλεις πέστο . . . το οποίον μου επέβαλε να έρτω ; . . Δεν το ξέρω . . . Ξέρω μόνο που μιά τυφλή, μεγάλη δύναμη με οδήγησεν εδώ που μιά τυφλή, μεγάλη δύναμη μου λέγει να σε αποσπάρω από εδώ!—Σκέψου, Νίτσα, σε παρακαλώ, πόσα πράματα γκρέμισες και τσαλαπάτησες γιά μιάσου υλιστική απόλαψη ! Οικογένεια, πατρίδα, καθήκον, τιμή ! Πόσους ανθρώπους, συγγενείς

και φίλους έκαμες δυστυχείς ! — Κανείς δε σ'εμποδίζει Νίτσα, να ζεις με τη μητέρα σου, να ταξειδέβεις με τη μητέρα σου και ν'άχεις σχέσες με καλλιτέχνες, με ποιητές, μ'επιστήμονες, και με σοφούς. Θα είναι ολονών τιμήμας να σε βλέπομε να στέκεσαι ψηλά με τους εκλεκτούς της κοινωνίας, με τους εκλεκτούς του πνεύματος ! . . Δεν υπάρχει, Νίτσα, αμφιβολία, πως θα είσαι πίο εφτυχής αφ'ότι είσαι σήμερα . . . Και θα μας κάμεις κ'εμάς όλους εφτυχείς . . . Έλα πάμε ! . . Νίτσα ! . . Έλα μαζίμου...

ΝΙΤΣΑ
(Επαναστατική)

Όχι ! Ποτέ !

ΝΙΚΟΣ

Νίτσα, πλανάσαι!.. Η οικογένειά σου δε σου έκαμε κανένα κακό. Η κοινωνία δε σ'εμπόδισε ν'άσαι λέφτερη . . .

ΝΙΤΣΑ
(Με πάθος)

Η οικογένεια μούδωκε την πατρικήτης εξουσία, που είτανε γιαμένα ένα βάσανο, μιά καταδίκη, μιά σκλαβιά ! Η κοινωνία μούδωκε τον έρωτάτης που είτανε γιαμένα μιά αρώστια, μιά κατάπτωση, μιά εκμηδένιση ! . . Όχι ! . . Ποτέ ! . . Ποτέ δε θα ξανάμπω πιά στο σιδερένιο το κλουβί πούχει για βέργες σιδερένιες τη θρησκεία, την πατρίδα, το πολίτευμα, το γάμο, τούς γονείς, το νόμο, το καθήκον, την τιμή ! . . — Ψεφτιές και χίμερες ! . . Ποτέ ! . . Για μένα κοινωνία είναι η αλήθεια ! . . Μόνο η αλήθεια ! Η αλήθεια η πραγματική ! . . Η φυσική!..

ΝΙΚΟΣ
(Οργισμένος)

Το κτήνος ! . .

ΝΙΤΣΑ

Η ζωή ! . .

ΝΙΚΟΣ
(Σκυθρωπός)

Λοιπόν, με διώχτεις ;

ΝΙΤΣΑ

Αν έρχεσαι για να με πάρεις ; . . Ναί ! . . Αν έρχεσαι για να μείνεις ; . . Καλώς όρισες !

ΝΙΚΟΣ
(Σηκώνεται άγριος)

Έρχομαι να σε πάρω ! . .

(Την πιάνει από το χέρι)

ΝΙΤΣΑ

(Τον απωθεί)

Φύγε !

ΝΙΚΟΣ

(Έξω φρενών ορμά και τη σφίγγει απ'το λαιμό).

Θεριό ! Ζωντανή για πεθαμένη θα σε πάρω ! . .

(Η Νίτσα μπήγει μιά άγρια φωνή και πέφτει στον καναπέ. Τρέχουν απ'την τραπεζαρία κι'από παντού οι φίλοι της Νίτσας και οι υπηρέτεςτης και πιάνουν το Νίκο ο οποίος μένει ακίνητος και χάσκει με φρίκη τη Νίτσα. Όλα τα στόματα φωνάζουν.)

Κακούργε ! — Δολοφόνε !

(Όλα τα χέρια στέκονται από πάνω από το κεφάλι του Νίκου έτοιμα να τον χτυπήσουν)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΝΙΤΣΑ, ΝΙΚΟΣ Κ'ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΝΙΤΣΑ

(Πετιέται απάνω με ορμή.)

Μη ! . . Μη τον αγγίζετε ! . . Ο άνθρωπος αφτός

είναι ιερός για μένα ! . . Είναι ο πρώτος, ο ένας και μόνος έρωτας που έκαμα στον κόσμο ! . . Είναι ο άνθρωπος που μ'έβγαλεν από την κοινωνία τη ψέφτικη και την προληπτική... Το σπίτιμου είναι άσυλο γι'αφτόν . . . Τώρα που ξέρω τι θέλει δεν τον φοβούμαι ! . .

(Όλοι αποσύρουν τα χέριατους και στέκονται εκστατικοί. Ο Νίκος ωχρός, σαστισμένος, σκύβει κάτω το κεφάλι και ακούει σαν κατάδικος.)

ΝΙΤΣΑ

(Σηκώνεται και προχωρεί γενναία προς το Νίκο.)

Άκουσες τί είπα ; — Τώρα που ξέρω τι θέλεις δε σε φοβούμαι. — Ιδού είσαι λέφτερος. — Σκότωσέμε.

ΖΟΖΕΦ

Το ρεβόλβερτου του το πήραμε, κυρία . . .

ΝΙΤΣΑ

Δώσετέτου ένα άλλο... Λέγε... Θέλεις, ένα όπλο;...

(Τον σκουντά.) Δε μιλάς ; . .

ΝΙΚΟΣ

Όχι, δε θέλω . . .

ΝΙΤΣΑ

Τι θέλεις λοιπόν ;

ΝΙΚΟΣ

Θέλω να φύγω.

ΝΙΤΣΑ

(Με περιφρόνηση.)

Που θα πεί μ'αφίνεις ; Μ'αφίνεις εδώ ; ! Ζωντανή ; ! Στο βόρβορο ;

(Ο Νίκος σωπαίνει.)

ΝΙΤΣΑ

Το βλέπεις, το λοιπόν, πως δε σε φοβούμαι; — Γιατί

δεν μ'αγαπάς !.. Γιατί ποτέ δε μ'αγάπησες ! Η αγάπη σου είτανε ψέφτικη. Αν μ'αγαπούσες θα μ'έπνιγες προ ολίγου!.. Δε σε φοβούμαι γιατί έρχεσαι να παλέψεις μαζίμου, εσύ, η μουχλιασμένη, η ψέφτικη κοινωνία με τη σπαρταριστή την αληθινή τη φύση, εσύ η νεκρίλα με τη ζωή !..

ΝΙΚΟΣ

(Ικετεφτικά.)

Νίτσα !

ΝΙΤΣΑ

Δε μ'αγαπάς !

ΝΙΚΟΣ

(Με πάθος.)

Απατάσαι, Νίτσα.

ΝΙΤΣΑ

Αγαπάς την κοινωνία.

ΝΙΚΟΣ

Όχι.

ΝΙΤΣΑ

Αγαπάς την τιμήσου.

ΝΙΚΟΣ

Όχι, όχι ! Δεν αγαπώ πια τίποτα απ'αφτά ! — Τίποτα ! Αγαπώ εσένα ! Μόνο εσένα Νίτσα !

ΝΙΤΣΑ

(Θριαμβευτική.)

Τότε έλα εγώ να σε μάθω πως αγαπούν. — Από εδώ δε θα φύγεις. — Θα μείνεις εδώ μαζίμας . . . Θα ζήσεις σαν που ζούμε εμείς. . . Θα μ'αγαπάς ότι κιάν είμαι... ότι κιάν κάμω . . . ότι κιάν συμβεί ! — Θέλεις ! ;

(Η Νίτσα όλο αγάπη και φωτιά αγκαλιάζει το Νίκο και τον φιλά. Εκείνος τρέμει ολόκληρος από αγάπη και λαχτάρα. Η Νίτσα τότε τον κοιτάζει μιά στα μάτια και μιά τον φιλά, ως που ο Νίκος την φιλά κ'εκείνος. Όλοι χειροκροτούν.)

ΕΝΑΣ

Φέрте σαμπάνια ! Σαμπάνια ! Ούρρα !

ΟΛΟΙ

Ούρρα ! . .

(Η Νίτσα πέρνει αγκαλασμένο το Νίκο και μιλιόντάστου σιγά τον φέρνει στο προσκήνιο.— Οι υπηρέται ανοίγουν μπουκάλια σαμπάνια, φέρνουν δίσκους και ποτήρια και προσφέρουν σε όλους. — Ενθουσιασμός και χαρά γενική.)

ΝΙΤΣΑ

(Πέρνοντας ένα ποτήρι σαμπάνια)

Στην υγεία, κύριοι, του παλιούμου φίλου ! Στην υγεία του καινούριουμας φίλου ! Μαζίτου πέρασα τα χρυσάμου παιδικά χρόνια ! Μαζίτου θα περάσω και τα νειάταμου ! Αφτός μου΄δωκε τον πρώτο του ανδρός λαχταρισμό ! Εγώ θα του δώκω την ωραιότερη της γυναίκας απόλαψη ! Αφτός μου΄δωκε την κοινωνική αγάπη που μέκαμε δυστυχή ! Εγώ θα του δώκω τη φυσική την αγάπη που θα τον κάμει εφτυχή. Από σήμερα ο άνθρωπος αφτός είναι δικόςμας, φίλοσας και φίλοσμου ! Στην υγείατου !

ΟΛΟΙ

Στην υγείατου ! . .

ΕΝΑΣ

Και στην υγεία της πιό φυσικής, της πιό αληθινής, της πιό τέλειας γυναίκας που υπάρχει στον κόσμο ! Χαίρε, Νίτσα, ότι από σένα όλοι γνωρίσαμε την αλήθεια του προορισμούμας. Χαίρε, παρθένα που μας ελύτρωσες από τον κοινωνικό γάμο ! Χαίρε νύφη, ανύφευτη !

ΟΛΟΙ

Χαίρε, νύφη, ανύφευτη ! . .

(Το δράμα τελειώνει μέσα σε γενικά χτυπήματα ποτηριών και Ούρρα !)

SISTEMA
MISURAZIONE
OGGI

